

ลงแล้ว

✓ **รายการสอน สอนใจ**

ผลงานจากการประพันธ์ของ
คุณพ่อจ๋อหนูนะโศโก ประเสริฐ นพคุณ
“จ๋อจ๋อ”

ลุงแก้ว

ด้วยรักและอาลัย

คุณพ่อยอดहनบอดโลก ประเสริฐ นพคุณ
24 มีนาคม 1930 - 12 พฤศจิกายน 2016

Per Crucem ad Lucem : สู่ว่างทางกางเขน

ที่ระลึกในพิธีปลงศพ วันพฤหัสบดีที่ 17 พฤศจิกายน 2016

ณ อาสนวิหารแม่พระบังเกิด บางนกแขวก

สังเขปประวัติ

คุณพ่อยอห์นบอสโก ประเลวีร์ นพคุณ

เป็นลูกวัด พระฤทธิย์ วัดเพลง

เกิดวันที่ 24 มีนาคม 1930

รับศีลล้างบาป 27 มีนาคม 1930

รับศีลกำลัง 24 ตุลาคม 1943

บิดา ลูกา มา นพคุณ

มารดา มาริอา แป้น นพคุณ

พ่อ-แม่อุปถัมภ์ นายแพทย์ ยอแซฟ วิเชียร เสรีบุตร

นาง มาริอา มาลา เสรีบุตร

การศึกษา

ระดับประถม โรงเรียนเรืองวิทย์ ปี 1942

ระดับมัธยม โรงเรียนดรุณานุเคราะห์ ปี 1952

ระดับอุดมศึกษา

- สาขาปรัชญาศาสตร์ บ้านเนรบางช้าง บางนกแขวก
 - สาขาเทวศาสตร์ บ้านเนรพระฤทธิย์ ปูนามลลี อินเดีย
- ปี 1954-1957

พิธีแต่งตั้ง , บวชสังฆานุกรและบวชพระสงฆ์

ผู้อ่านพระคัมภีร์ วันที่ 7 กันยายน 1955 (อินเดีย)

โดย พระสังฆราชผู้ช่วย การ์วัลโล

ผู้ช่วยพิธีกรรม วันที่ 8 กันยายน 1956 (อินเดีย)

โดย พระสังฆราชผู้ช่วย การ์วัลโล

สังฆานุกร วันที่ 21 ธันวาคม 1957 (อินเดีย)

โดย พระอัครสังฆราช หลุยส์ มาทีอัส

บวชพระสงฆ์ วันที่ 4 พฤษภาคม 1958 (วัดเพลง)

โดย พระสังฆราช เปโตร คาเร็ตโต

คติพจน์ *Per Crucem ad Lucem* “สู่สว่างทางกางเขน”

บทบาทหน้าที่หลังจากบวชเป็นพระสงฆ์

- ปี 1958 - 1960 ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดอัครเทวดามีคาแอล ดอนกระเบื้อง
- ปี 1960 - 1961 ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดแม่พระมหาทุกข์ ท่าม่วง
- ปี 1961 - 1963 ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดนักบุญอันตน โคกมดตะนอย
- ปี 1963 - 1964 ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดนักบุญยาโกเบ แม่กลอง
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระฤทัย วัดเพลง
- ปี 1964 - 1974 เจ้าอาวาสวัดนักบุญมาร์การีตา บางตาล
- ปี 1974 - 1979 เจ้าอาวาสวัดนักบุญยาโกเบ แม่กลอง
- ปี 1979 - 1984 เจ้าอาวาสวัดนักบุญอันตน โคกมดตะนอย
- ปี 1984 - 1986 เจ้าอาวาสวัดนักบุญมาร์การีตา บางตาล
- ปี 1986 - 1988 เจ้าอาวาสวัดนักบุญอันตน โคกมดตะนอย
- ปี 1988 - 1989 เจ้าอาวาสวัดแม่พระมหาทุกข์ ท่าม่วง
- ปี 1989 - 1990 พัก - เข้ารับการอบรมที่สถาบัน C.A.P.I.
- ปี 1990 - 1992 เจ้าอาวาสวัดอัครเทวดามีคาแอล ดอนกระเบื้อง
- ปี 1992 - 1997 เจ้าอาวาสวัดนักบุญเวนันซีโอ เพชรบุรี
- ปี 1997 - 1999 เจ้าอาวาสวัดอัครเทวดามีคาแอล ดอนกระเบื้อง
- ปี 1999 - 2000 เจ้าอาวาส อาสนวิหารแม่พระบังเกิด บางนกแขวก
เจ้าอาวาส วัดแม่พระองค์อุปถัมภ์ วัดใน
- ปี 2000 - 2001 เจ้าอาวาสวัดนักบุญเทเรซา ห้วยกระบอก
- ปี 2001 - 2002 ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดนักบุญยอห์นบอสโก ราชบุรี
- ปี 2002 - 2003 เจ้าอาวาสวัดแม่พระสายประคำ หลักห้า
- ปี 2003 - 2015 พักประจำศูนย์ราชบุรี
- 8 ตุลาคม 2015 เข้ารับการรักษาดัวที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ กรุงเทพฯ

วันเสาร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2016

เสียชีวิตเนื่องจากอาการปอดติดเชื้อรุนแรงจนทำให้ระบบทางเดินหายใจล้มเหลว
มอบดวงวิญญาณกลับสู่อ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าเมื่อเวลา 14.56 น.

ณ โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ กรุงเทพฯ

สังเขปชีวิต

ชีวิตวัยเด็ก

ตั้งแต่เกิด-เข้าบ้านณร (บางนกแขวก)

ร่าย

คริสต์ศักราชยาตรถึง หนึ่งเก้าสามศูนย์ครบ จบสองเดือนยี่สิบสี่วัน
เหมือนฝันครั้งตื่นเห็น มิเว้นเป็นสุขแท้ เตี้ยแม่แลพี่หญิง สมจริงมิ่งขวัญใจ
บ่ มีใครได้นึก เสียงอึกทิกกึกก้อง ได้น้องชายหมายมั่น วันเดือนปีที่ผ่าน
นานวหกปีแล้ว หฤทัยอึดยั้งแต่ ขาบซึ่งตรงทรง แลนา

โคลงสอง

ยี่สิบสี่ มีนาไซรั	วันเกิด เปิดตาได้
เห็นเดือน ตะวัน	แลนา
สามวัน ครั้นผ่านพ้น	ล้างบาป อาบบุญล้น
บอสโก ไอนาม	แลนา

โคลงสี่

ตามใจ ใฝ่จิตเลี้ยง	เข้าเย็น
เตี้ยแม่ แสบ่าเพ็ญ	ก่อตั้ง
พี่ด้วย ช่วยกันเป็น	เช่นเตี้ย แม่นา
เข้าคำ พร่ำรักทั้ง	โอบอุ้ม ชุ่มทรง

ห่วงใย ใฝ่สุขล้ำ
ลำบาก ยากเพียงไร
ขอแต่ แค่อุจใจ
น้ำจิต คึดต่อสู
มีพี ที่แจ่มจ้า
ชายหนึ่ง ถึงอับจน
เป็นเด็ก เล็กชุกชน
เตี้ยแม่ แลพี่น้อง

อ่ำไผ
ไปรู้
บ่พลาด
สุขอัน ตันฤดี
ห้าคน
สุดทอง
ดวงจิต ร้อนแฮ
บ่ได้ ชัดใจ

จักไปไหนไปด้วยช่วยแต่งตัว
ของน้องน้อยพลอยยิ้มอ้อมอุรา
ให้ความดีมีอยู่เชิดชูน้อง
ไม่เปลี่ยนแปลงแรงใจให้รัตรัง
แม่มอบจิตติดตามยามเลี้ยงดู
ถึงยากจนทนยิ้มอ้อมทั่วกัน
เตี้ยก็เฝ้าเอาใจในทุกอย่าง
เพื่อลูกรักจักสุขทุกวันไป
เตี้ยสู้ทนหม่นหมองครองลำบาก
เพราะเตี้ยแม่แผ่คุณอ่อนใจมี
พระคุณล้นพันคำรำลึกรัก
เป็นประกันอันซึ่งตรึงฤทัย

ไม่หมองมัวทั่วทิศจิตบรรณา
พีศิกาศราใดไม่คณิง
ให้ผดุงครองจิตที่คึดถึง
พีรักซึ่งตรึงแน่นแน่นทุกวัน
พีอ้อมชูน้องครองสุขสันต์
เพราะรักมันปั่นแบ่งไม่แคลงใจ
ไม่เคยห่างต่างสู้รัญสีย
เตี้ยทำให้ไม่ค่าหรือว่าตี
ยากจนมากปากร้องยังผ่องศรี
น่าน้องพีหนีพ้นหม่นหมองใจ
ให้ประจักษ์ปึกแจ่งแสงสดใส
สุขวิสัยใจขึ้นพาตื่นตัน

โคลงสี่

วันหนึ่ง ซึ่งโกรธแค้น	พี่สาว
คว้ามิด กรีดเล่มยาว	ต่อต้าน
พี่โคด โลดเต้นราว	ชีพดับ สิ้นแฮ
เหตุเปิด เกิดคัดค้าน	ขัดข้อง หมองใจ
วัยเด็ก เล็กติดต้อย	ห้อยตาม
น้องสุข ทุกโมงยาม	พี่เลี้ยง
เข้าคำ รำไฉ่ถาม	ยามห่าง ไกลแฮ
ราบรื่น ขึ้นจิตเพี้ยง	เพื่อน้อง คนเดียว
เที่ยวตาม ยามพี่ไชร	ไปเรียน
ปิ่นปาย หมายถึงเซียน	แก่นแก้ว
ครุสอน หย่อนความเพียร	ตีเขียน ให้แฮ
เขาขีด เค็ดขาดแล้ว	เลิกล้ำ ลาตาม

ความรักบวกับการเอาอกเอาใจของทุกคน ทำให้กลายเป็นเด็กซุกซน และเอาแต่ใจตนเอง จะเห็นได้จากทุก ๆ ครั้งที่เป็นช่วงเล่นว่าว ถัดด้วยชักว่าว เกิดยุ่ง เขาจะนั่งร้องไห้ แม่หรือพี่ต้องมาช่วยแก้ไข

กลอนแปด

อันพระคุณบุญเตี้ยแม่แม่สดีใส	สุดหัวใจไผ่แสดงแจ้งอักษร
นับแต่เกิดเปิดตาคราหุนนอน	เป็นเด็กอ่อนป้อนข้าวเข้าจรดเย็น
คอยเอาใจไผ่รักประจักษ์แจ้ง	ทุกหนแห่งแสดงไว้ใครก็เห็น
คอยอุ้มชูดูแลแม่บ่าเพี้ย	มิว่างเว้นเห็นบุตรสุดดวงใจ
พี่รักน้องปองใจไม่เหิน	สารพันปัญหาพาแก้ไข
มุ่งให้น้องครองชื่นรื่นฤทัย	พี่ฝึกไผ่ไม่ทอดน้องตน

ยามไปเรียนเขียนอ่านการศึกษา
ชนมฝากจากใจไม่อับจน

ยามเห็นน้องครองเศรำพี่เอาใจ
เลื้อยทางเก่งเร่งหาด้วยปรานี

ยามกลับมาหาของที่น้องสน
พี่ทุกคนล้นชื่นรื่นฤดี
ต่างช่วยให้ใจน้องครองสุข
น้ำใจพี่ดั่งมอรา่มตา

โคลงสี่

แม่ว่า เห็นลูกใช้

จ่ายค่า หนังสือเนือง

การไชร้ ไม่รุ่งเรือง

กายจิต ผิดแปลกแท้

อาโก มีลูกน้อย

ต่างซิด มิตรสหาย

ต่างพบ สบมิวาย

ชอบเล่น เช่นขับร้อง

คราหา ชื่อเลือกใช้

นามเด่น เป็นตัวเขียน

มานะ กะปากเพียร

สำเร็จ เสริจเลิศล้ำ

ชั่วดี พรั่งพร้อม

ยามเด็ก เล็กโล่พิน

เคราะห์ดี ที่หนึ่หน

จิงรอด ปลอดภัยได้

อัฐเปลือง

นิจแท้

เจ็บป่วย เสมอแฮ

แต่น้ำ ใจโต

เป็นชาย

ร่วมห้อง

เข้าค่า

เทศน์ทั้ง มิสซา

ไปเรียน

ชุดคัน

มีส่วน ร่วมแฮ

เปรียบไว้ ในตัว

พอกัน

พี่ไชร้

โคตรม ก่อนแฮ

ไม่จั้น คงมรณ

ตอนเรียน เขียนอ่านนั้น เกเร
ชกต่อย พลอยเสเพล พรุ่งพร้อม
ครั้งแรก แหกถูกเก หน้าปูด เขียวแสด
ครั้งสุดท้าย รุดเล่นซ่อม เพื่อนซ้ำ คำนิน

ร้าย

โอ้เอ๋ยเคยผิดล้น ลืมตนจนลืมตัว มัวเมาเฝ้าเกเร เสเพลเกินได้
อภัยไว้สักนิด ผิดพลาดขาดความยัง ผิดพลั้งครั้งเยาว์วัย ถือน้ำใจในตัวเอง
ไม่อดทนหม่นหมอง จนจิตคิดขัดข้อง ต้องเปล่งเร่ร้องเรียกร้อง โปรดไก่อภัยแลนา

เจ้าอวารสสมัยนั้น ท่าทางและเสียงน่ากลัวสำหรับเด็ก ๆ เขามักจะ
เกิดทะเลาะกับศิษย์ก้นกุฎิของเจ้าอวารส แต่เนื่องด้วยตัวเล็กกว่า เขาจึงใช้
คำคำเป็นอาวุธและต้องโดนดุด่าอยู่เสมอ

สมัยเป็นนักเรียนก็รู้สึกว่าการเรียนดำเนินไปพร้อมสุขภาพที่ไม่
อำนวย เขาตั้งใจว่านักบุญองค์อุปถัมภ์เป็นพระสงฆ์ ฉันทก็อยากเป็นพระสงฆ์
จึงบ่อยครั้งเขานัดลูกของอาโกที่อยากเป็นพระสงฆ์ มาเล่นทำมิสซาทันที่บ้าน
เขาเคยบอกเจ้าอวารสว่า เขาอยากเข้าบ้านเณรเพื่อเรียนเป็นพระสงฆ์ ท่านเจ้า
อวารสรับอาสาช่วย เขาได้ภราดาอีกคนที่มาอยู่ประจำเพื่อช่วยกิจการของ
เจ้าอวารส ซึ่งภราดาคนนี้เอาใจใส่ให้เขาได้มาช่วยมิสซาทุกวัน เขามัก
เดินทางจากบ้านเพื่อมาช่วยมิสซาแต่เพียงลำพัง บ่อยครั้งเขาถูกสุนัขไล่กัด
ระหว่างทาง และต้องโดนด่าหน้อยเป็นประจำ

สุขภาพของเขาไม่ดีขึ้น ความตั้งใจที่จะเข้าบ้านเณรแทบจะต้อง
ล้มเหลว พอติเวลานั้นพออธิการบ้านเณรใจดี มีกิจมาที่วัดทุกสัปดาห์ เขาได้
แสดงเจตจำนงขอสมัครเข้าเป็นเณร แต่มีอุปสรรคเกี่ยวกับสุขภาพ ท่านอธิการ
ดูเหมือนจะถือเป็นเรื่องเล็ก ท่านบอกว่าให้พักรักษาตัวก่อน 1 ปี แล้วจะมารับ

โคลงสี่

เริ่มเรียน เขียนอ่านได้	พองาม
พอครบ จบ ป. สาม	เรียบร้อย
โรคภัย ไล่ติดตาม	ป. สี่ แยกแยะ
หวังจิต คิดบวชน้อย	ถึงนั้น ฤาจะมี

กาพย์ยานี

โชคดี มีเจ้าวัด	ช่วยขจัด ปิดปัญหา
ท่านแสดง แจ่มเมตตา	รับอาสา พาปลอดภัย
ภราดร น่ารักยิ่ง	ช่วยประวิง สิ่งสงสัย
แนะนำ กำลังใจ	เพื่อจะได้ ไปเป็นเนร
อธิการ ท่านใจดี	คอยปรานี ชี้ให้เห็น
บัดโคก โรคเล่าเคঁญ	น้ำใจเด่น เป็นประกาย
ท่านมา ทุกอาทิตย์	ต่างสนิท มิตรสหาย
เมื่อเยือน เดือนมิวาย	พาให้คลาย หายกังวล

พอดีครบปี แม้สุขภาพของเขาจะไม่กระตือรือร้นขึ้นกว่าเก่า แต่ท่านอธิการก็มารับตามสัญญา เขาจึงบอกลาแม่และพี่สาว แต่ไม่มีใครเห็นดีเห็นพ้องด้วย

ลูกชายคนเดียว

แม่บอก ว่าอย่าทิ้ง	แม่ไป
ยามแม่ แก่เฒ่าใคร	จักเฝ้า
ลูกรัก หักจิตใจ	ตามแม่ เกิดนา
แม่คิด จิตโสกเศร้า	ชอกช้า น้ำตา

พี่พา หาเรื่องล้อม	ชวนกัน
เลิกคิด จิตไผ่ฝัน	เกิดน้อง
อยู่บ้าน ผ่านชีวิต	แสนสุข ยิ่งแฮ
บวชยาก หากอดต้อง	โศกเศร้า เหนงครอง
พี่น้อง ต้องรบสู้	แรมเดือน
ต่างเล่า เผือกเล่าเตือน	ไปยัง
เสียงแรง แข่งกันเยือน	เมื่อปาก พูดแฮ
บ่พบ สบสักครั้ง	จิตน้อง ปองตาม
ยามถึง ชิงลูกไซ้	ต้องลา
แม่หลัง ทิ้งน้ำตา	อดอัน
พี่ด้วย ช่วยกันพา	ร้องลั่น กันแฮ
เสียงลั่น หวันจิตนั้น	สุดกลั่น รัญจวน
หวนคิด จิตจวบต้อง	จบเกม
พระช่วย ด้วยปรีดีเปรม	เพิ่มให้
ใจน้อย ค่อยเกษม	พูนสุข ชื่นแฮ
จึงฝัน พลันหลุดได้	ดังนี้ แลนา

โคลงสอง

อำลา พากราบไหว	เตี้ยแม่ แลพี่ให้
พี่น้อง ทุกคน แลนา	
จนจิต คิดยอกย้อน	เสียงพรั่ ร่ำอดอดอัน
สุดซึ้ง ตรึงทรวง	
ห้วงใด ในโลกนี้	ใครหลง คงปนปี
ยากแท้ แก่ความ	

ตามองค์ ทรงเรียกร้อง เลิศล้ำ พันคำก้อง
ชาตินี้ มีเอง แลนา
เร่เจ้า เผ่าสวดไว้ สำเร็จ เสร็จกิจได้
อามลา อารวณ

โคลงสี่

วอนพระ ณ ฟากฟ้า	ตอบแทน
มอบรัก หวงแหน	ช่วยปอง
แม่พี่ ที่ขาดแคลน	เตี้ยอีก คนแฮ
เข้าค่า พรา่สวดจ้อง	จิตใกล้ ใจรัก
หักใจ ไปฝึกไซ้	เตรียมการ
บางนกแขวก แรกสถาน	เริ่มซ่อม
ไทยแลนด์ แผ่นดินขาน	กำเนิด
บ้านถิ่น กินอยู่พร้อม	ร่วมทั้ง ใจงาม

หัวอกแม่

สักวาคราลูกไปไกลอกแม่	ทุกวันแลแม่คิดจิตสังหรณ์
ลูกลาแม่แก่เฒ่าเผ่าอารวณ	ลูกลาก่อนตอนกล่าวร้าวดวงใจ
ยามแม่คิดจิตคิดถึงลูกแก้ว	จากไปแล้วแน่วนแม่สงสัย
ร่างกายลูกถูกกวนลวนโรคภัย	สุดวิสัยใครเล่าจักเฝ้าดู
ลูกคงต้องหมองหม่นทนลำบาก	ยามทุกข์ยากบากร้องไครมองหนู
ไม่ถูกใจใครเล่าเฝ้าอุ้มชู	ใครจักอยู่ดูแลเหมือนแม่ตน
นีสัยพาอารมณเหมาะสนนอย	ใครจรรอยคอยแจ้งทุกแห่งหน
ทำอะไรใจร้อนไม่ผ่อนปรน	ใครจักทนหม่นหมองประคองพา

ต้องลำบากยากแค้นแม่รู้ดี
ลูกของแม่แน่นนอนอ่อนกายา
แม่มองครู่ทางช่างมืดมืด
เตี้ยแม่พี่ที่ครูแต่เยาว์
ยามลูกเกิดเลิศล้ำทุกคนสุข
มีของฝากปากร้องมองกันไป
เคยอุ้มชูดูแลครองสุขสันต์
แม่จนจิตคิดค้นค้นหาค่า
ลูกจำพรากจากแลแม่ร้องไห้
ห้วงลูกแม่แน่นนอนก่อนจากกัน
แม่อวยพรวอนให้ได้ลูกสงฆ์
จงสละละตนพ้นราศี
ทุกเข้าคำจำวจิตที่แม่สอน
อย่าหลงเดินเพลินสีที่ลวงตา
ใช้ชีวิตชิดพระเถระนะลูก
ยามลูกเหงานาเศร้าจิตคิดอาลัย
สงฆ์ของพระละตลกโศกขมขื่น
แม่สุขสันต์ทรรษากว่าจักตาย
แม่จักเฝ้าเข้าคำร่ำรอคอย
ขอลูกยาพาแม่แม่ม้วยลง

เรื่องจู้จี้มีใครได้รู้หนา
ใครนำพามาใกล้ให้บรรเทา
ยิ่งแม่คิดจิตใจให้ห้อยเหงานา
คนอื่นเล่าเขาเห็นเป็นเช่นไร
พี่เหนื่อยทุกข์สุขร่อนน้องอยู่ไหน
คงอาลัยไม่เว้นเป็นประจำ
ทุกสิ่งอันนั้นหนาพาอ้อมหนา
สุดจักพร่ำร่ำให้ยามไกลกัน
แม่อาลัยใจเศร้าแม่เฝ้าฝัน
แม่รอวันนั้นมาพายินดี
ลูกมันคงจงกล้าย่าละหนี
จงใจดีมีต่อเพื่อนแม่เดือนมา
อย่าลัดผ่อนตอนเรียนเพียรศึกษา
เพราะโลกาพาคนต้องจนใจ
เดินทางถูกลูกแม่แค้นสงสัย
พึงผู้ใหญ่ใจสุขทุกข์มลาย
กมลรื่นชื่นใจไม่เหือดหาย
หากถวายกายแต่แด่พระองค์
กว่าลูกน้อยคอยไต่ได้เป็นสงฆ์
ให้ยืนยงคงมั่นนิรันดร

วันนั้นเป็นวันที่ 24 มกราคม เป็นวันฉลองแม่พระองค์อุปถัมภ์
เขาได้เข้าบ้านเนร แต่เนื่องจากเป็นช่วงปิดเรียนทอมปลาย อธิการจึงได้

มอบหมายหน้าที่ให้ญาติที่เป็นครูมาสอนภาษาลาตินให้ ปีนั้นมีเพื่อนร่วมชั้นมาจากที่ต่าง ๆ หลายคน

ชีวิตเนรเล็ก บ่อยครั้งต้องติดสอยห้อยตามคุณพ่อรองอธิการ ไปช่วยมิสซาที่บ้านซี ซึ่งทำหน้าที่หุงข้าวและซักเสื้อผ้าให้ พ่อรองก็ใจดีและมักมานอนเป็นเพื่อนที่ห้องนอน การเรียนก็พอไปได้ แต่สุขภาพก็ไม่ดีขึ้นและป่วยบ่อย

ในปีต้น ๆ มีการบวชพระสงฆ์บ่อย ๆ ทำให้ภาพแห่งวันอันน่ายินดีฝังจารึกในใจมากขึ้น ถัดมาก็มีเพื่อนชั้นสูงกว่าได้รับเลื่อนยศ ความปรารถนายิ่งเร้าร้อนที่จะได้รับสวมเครื่องแบบนักบวชกับเขาบ้าง ในที่สุดวันเวลาอันน่ายินดีก็เวียนมาถึงสำหรับเขา ตรงกับวันที่ 8 ธันวาคม โอกาสฉลองแม่พระปฏิสนธินิรมล เขาได้รับสวมเสื้อหล่อ

เวลานี้เราเรียนร่วมกัน 5 คน การเรียนชั้นใหญ่มีทั้งราบรื่น และรื่นจวบ สนุกบ้าง ไม่สนุกบ้าง เราได้อธิการที่เคยทำงานในบ้านเนรมาตลอดชีวิต ท่านทั้งน่ารักและน่าเคารพเป็นอย่างยิ่ง

เดือนกันยายน ขณะที่กำลังเรียนปรัชญาชั้นปีที่ 2 พร้อมกับเพื่อน ๆ อย่างอบอุ่นทั้ง 5 คน และแล้วก็ถึงเวลาที่เพื่อนรักจะต้องจากไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ มันเป็นการจากกันอย่างว่าเหว่

สามสหายจากไปโรม

จาริกพจน์จดจำร่ำอักษร
เคยอยู่เรียนเปลี่ยนทุกซุสทุกยาม
อยู่คนเดียวเปลี่ยวใจใครก็รู้
ตั้งแต่เข้าเฝ้ามองจ้องดูไป
นี่แหละหนาน่าคิดพิณิจดู
ยิ่งตั้งจิตคิดไปไม่ลืนคิ

คราวอาวรณ์ก่อนพรากจากทั้งสาม
คราวนี้คร้ามยามเหงดองเศร้าใจ
ใจหดหู่ดูหน้าน้ำตาไหล
จักหาใครได้เล่าบรรเทา
ชีวิตอยู่คู่สหายยังหน่ายหนี
โลกเรานี้มีแต่แย่งทุกวัน

นั่นนะซีมีเพื่อนแท้แต่เยชู ที่จักอยู่คู่จริงเป็นมิ่งขวัญ
ขอพระองค์ทรงคำชอยู่ทุกวัน สวดให้กันนั้นหนาเพื่อนอย่าลืม
บัดนี้เขารับหน้าที่ดูแลเณร และเรียนวิชาที่ค้างอยู่ต่อไปจนถึงเดือน
มิถุนายน ในปีต่อมา ก็ถึงเวลาที่เขาจะต้องบินไปเรียนเทววิทยาต่อที่
ต่างประเทศบ้าง แต่คนละแห่งกับสหายทั้งสาม คือ ไปเรียนต่อที่ประเทศ
อินเดีย ยามจากไกล ใจก็ย่อมมีความรู้สึกต่าง ๆ นานาเป็นธรรมดา

สองสหายไปศึกษาต่อที่ประเทศอินเดีย

ยามต้องออกนอกบ้านสถานถิ่น เพื่อจะผินบินไปถิ่นไกลหนา
รู้สึกเหงาเศร้าใจในการลา อีกน้ำตาพาให้ใจระทม
เคยอยู่นี้มีสุขทุกคืนวัน ดวงจิตนั้นพลันชื่นมิชื่นชม
มาบัดนี้มีมันส์ขั้ดระบม หมดภิรมณ์ผมมาลาไปไกล
ไปนอกถิ่นกินลงคงไม่หลับ มือต้องซับรับน้ำตาที่พาไหล
ถิ่นนั้นหนอ บ่ รู้จักจะทักใคร คงเป็นไปไกลแดนแสนอาวรณ์
เหตุฉะนั้นเวลาอย่าลืมเขียน ส่งข่าวเวียนเขียนให้ใจสังหรณ์
ช่วยบ่าราบปราบกระหายคลายอาวรณ์ เพื่อยามจรตอนไปใจยินดี
ที่ขอร้องข้องใจไม่สมหวัง หากบ่อยครั้งยังหายตายเป็นผี
ภาวนาคราว่างต่างช่วยที เรื่องสวดนี้ศิโรไม่หนักใจ
ต้องจากถิ่นดินแดนแสนอาภัพ สุดจะนับอับจนทนไม่ไหว
แม้ที่นอนอ่อนนุ่มชุ่มชื่นใจ นอนที่ไหนไม่เหมือนเรือนของเรา
บ้านเราจนทนได้ไม่แข็งไต่ หลังคาไหวไผ่ลั่นแลเห็นเสา
เห็นควาเด่นเป็นมัดจำก็ทำเนา อยู่บ้านเราเฝ้าสุขทุกวี่วัน
บ้านของเราข้าวกะเกลือยังเหลือหลาย มีสหายคลายทุกข์เป็นสุขสันต์
แม้ลำบากยากบ้างก็ช่างมัน ไม่เคยหว่นหรรษาทั้งตาปี

ควรนักหนามาคิดพินิจดู
 ที่พลาดตกบกพร่องคงต้องมี
 จึงก่อนพราจากไปในคราวนี้
 ที่ต่างคิดผัดใจไม่ตรงกัน
 ขอล่าคำอำลาอีกคราหนึ่ง
 ทุกสิ่งล้วนชวนจิตคิดอาลัย
 ทุกเช้าค่ำพร่ำสอนมีอ่อนใจ
 แม้เป็นคนจนใจในปัญญา
 ขอยกกรวอนไหว้ด้วยใจรัก
 ขอคนึงถึงคุณบุญบารมี
 จึงขอเตือนเพื่อนสหายทั้งหลายหนา
 ยากลำบากยากบ้างต่างบำเพ็ญ
 หาผู้ใหญ่ใกล้ชิดยามจิตจน
 ทั้งเพิลิดเพลิดเดินง่ายสบายใจ
 อันบันไดไปสวรรค์นั้นมีมาก
 บันไดสงฆ์ตรงแนวโนแนวคด
 ชีวิตเนรเป็นชีวิตจิตชุ่มชื่น
 หมั่นอุทิศสัจมานะอย่าละวาง
 รักแม่พระสละโลกจะไซค์ดี
 มีแม่คูอยู่ใกล้คอยไกวเปล
 ก่อนจะจากอยากเลี้ยงเยี่ยงน้องพี่
 เดี่ยวจะหาว่าไปไม่แสดง
 ขอให้คำอำลาในคราวนี้
 ว่าผมจากพราจากไปใจอาวรณ

เราที่อยู่รู้สถานบ้านหลังนี้
 ให้ใจดีมีภัยเห็นใจกัน
 ขอเพื่อนพลดีใจภัยจัน
 ขอทั้งมันพลันลิมจะปลื้มใจ
 น้ำเนตรซึ่งตริใจไม่สลดใส
 ถึงผู้ใหญ่ได้อยู่ดูแลมา
 วิชาไซร้ให้เรียนเพียรศึกษา
 ยังอุทิศสัจพาช่วยด้วยยินดี
 ทุกสิ่งจักรักมันมีหันหนี
 ทุกท่านที่มิเฝ้าเข้าถึงเย็น
 จงอุทิศสัจหยาต่อทุกซ์เชิญ
 ความลำเค็ญเป็นต้องลองหายไ
 จะอยู่บนหนทางสว่างไสว
 จะช่วยให้ใจมั่นกันทุกคน
 ป้ายบิณฑบาตหากเขย่าเรามากหล่น
 เชื่อแต่ต้นจนยอดตลอดทาง
 ความขมขื่นกลืนเศร้าเหงามีบ้าง
 แม้รอบข้างต่างชวนให้รวนเร
 แม้มารีย์มีใจไม่หันเห
 พวกมาเลห์เทหันทพลันหมดแรง
 ชัดช่องมีที่กระเปาเรามาแน่น
 จึงขอแจ้งแสดงมาอย่าอาวรณ
 เป็นเครื่องชี้จี้ให้เห็นเป็นอนุสรณ
 ขออวยพรนอนสุขทุกท่านเทอญ

ลาที่อยู่ อยู่ที่นอน

ยามต้องพรากจากถิ่นเคยกินอยู่
วันนี้หนอขอพรากฝากน้ำตา

ลาบ้านเณรเช่นกัน ณ วันนี้
ยากต้องพรากจากไปใจริ้วจวน

ลาวัดน้อยพลอยเหงาแสนเศร้าใจ
ยามมีทุกข์สุขได้ไรกังวล

ลาห้องนอนจรจากฝากลิขิต
แต่นี้ไปไร้เจ้าเฝ้าพนอ

ลาห้องเรียนเพียรนั่งฟังบทสอน
ลาเรื่องหมองครองเศร้าเหงามทุกครา

ลาโต๊ะเรียนเขียนอ่านมานานโข
เจ้ายินดีที่ข้าอำลาไกล

ฝากน้ำตาลานองห้องอาหาร
ยามทิวไทยโยหาพวยินดี

ลาสนามจามจุรีขจีสด
เคยวิ่งเล่นเป็นสุขทุกโมงยาม

ลาแม่น้ำลำคลองแม่กลองเอ๋ย
ยามข้าอาบราบร้อนขึ้นกายา

เคยเป็นอยู่ชื่นรื่นพรรษา
สี่ปีลาเข้าไปาลัยครวญ
อีกสี่ปีหนีลี้ภัยจะกลับหวล
ทุกสิ่งล้วนชวนเศร้าเหงามล

เคยรับใช้ในวัดจัดหลายหน
ยามลาจนหม่นช้ำน้ำตาคลอ
เคยสนิทชิดใกล้กระไรหนอ
ต้องไปต่อขอพรด้วยคำลา
ลืมนาวารณตอนใดไม่ศึกษา

พร้อมตำราลาฝากจากดวงใจ
เจ้าไซโยให้ร้องก้องจริงไหม
อย่าสงสัยไม่ข้ามาอีกที
เคยสำราญผ่านกินถิ่นสุข
ชั่วตาปีมีแต่แผ่ใจงาม

ลาทั้งหมดจรดสิ้นดินสนาม
สุดจักห้ามยามจากฝากโคก
ข้าขอเผยเอ่ยคำข้าทรวงหนา
ยามโคกข้าเคยเขยชมเย็น

ลาแล้วหนอนอแอเรือแพพาย
 ไม่เห็นเจ้าเฝ้าหาข้าล้าเค็ญ
 อาสนวิหารผ่านตาขอลาอีก
 ลาด้วยนะครุณาข้าวิงวอน
 ลาจิตข้าตำหนักสำนักท่าน
 ลาบานพอต่อเต็มเพิ่มอาลัย
 ขอลาถ้าจำไปจำใจห่าง
 โปรดเมตตอาอย่าให้มีใครแทน
 ลูกจากไปใช้คำอำลาก่อน
 ลูกเฝ้าขอต่อแม่แม่เย็นยง
 โปรดเป็นแม่แท้จริงเป็นมิ่งขวัญ
 โปรดเอาใจให้หาญผ่านล้าเค็ญ
 โปรดให้พบสบบ้านสถานพัก
 โปรดเอ็นดูใจให้พลัดเพลิน
 โปรดช่วยลูกผูกมิตรเป็นศิษย์กล้า
 โปรดช่วยตอบสอผ่านทุกด้านไป
 โปรดทุกข์ยากหากพบประสบบ้าง
 โปรดความมิดจิตจางวางกฎเกณฑ์
 โปรดให้วันอันเศร้าอย่าเข้าทรวง
 โปรดให้กล้าครายากยามจากกัน
 โปรดน้ำตาพาเห็นเป็นพยาน
 โปรดให้พบสมหวังดังฤดี

ข้ามิวายหน่ายจิตปิดตาเห็น
 เจ้าเคยเป็นเช่นแผนแสนอาวรณ
 เหมือนในฉีกหลักไปใจสังหรณ
 เรียนจบก่อนย้อนมาพาตริงใจ
 ลาสถานบ้านแท้แผ่สดใส
 ลาจากไปไกลห่างสู่ต่างแดน
 ฝากใจว่างวางไว้ให้หวนหวน
 ให้ลูกแน่นแสนชิดสนิทองค
 ให้ลูกย้อนตอนกลับไรได้เป็นสงฆ์
 ช่วยดำรงคงสุขทุกเช้าเย็น
 โปรดป้องกันครั้นพบสบทุกข์เข็ญ
 โปรดให้เด่นเห็นแจ่มแสงทางเดิน
 โปรดพิทักษ์รักษาอย่าห่างเหิน
 โปรดเจริญเดินทางอย่างปลอดภัย
 โปรดภาษาอย่าหมองมองสดใส
 โปรดปลอบใจให้ปลื้มลิ้มล้าเค็ญ
 โปรดส่องทางสว่างแจ่มแย้มให้เห็น
 ช่วยลูกเบนเอนตามยามสบมัน
 โปรดให้บ่วงปวงเล่ห์ให้เหิน
 โปรดพบวันพรรษาทั้งด้ายปี
 โปรดให้ผ่านบ้านไปให้หลบหนี
 โปรดสปีที่ผ่านอย่านานเอย

ปี 1954 สองสหายออกเดินทางตั้งแต่เช้าประมาณ 8.00 น. จากประเทศไทยสู่ประเทศอินเดีย เมืองกัลกัตตา เนื่องจากเวลานั้นยังไม่มี สนามบินที่เมืองมัตราส โดยเครื่องบินจะต้องผ่านและแวะที่พม่า ก่อนไปถึง กัลกัตตาเวลาประมาณ 13.00 น. น้องชายของคุณพ่อเยลิช ซึ่งอยู่ที่นั่นจะมารับ แต่เนื่องด้วยวันนั้นท่านติดธุระ ไม่สามารถมารับด้วยตัวเอง จึงให้वानคนอื่น ให้มารับแทน แต่เกิดการคลาดเคลื่อนกัน สหายทั้งสองต้องนั่งรอจนถึงเกือบ 18.00 น.

หลังจากนั้น ก็นั่งรถไฟจากกัลกัตตาไปมัตราส ใช้เวลาเดินทาง ประมาณ 2 คืน กับ 1 วันเต็ม ๆ เข้าตรูจึงไปถึงบ้านณรปูนามัลลีที่มัตราส แล้วรุ่งขึ้นก็เริ่มเรียนเลย ทั้งคู่อยู่ที่อินเดียรวมเวลาทั้งสิ้น 4 ปี

วันที่ 10 มีนาคม 1958 พอสบเสร็จก็บินกลับประเทศไทยทันที โดยขึ้นเครื่องบินตอนบ่ายถึงประเทศไทยประมาณ 20.00 น.

ชีวิตฉันนั้นหนอพอจะกล่าว

ผู้เคยเห็นเป็นต้องร้องทักกัน

เจ้าหนูนี้ขี้โรคทั้งโลกหรือ

ต่างเฝ้ามองจ้องตาخابอกแก

เสียงสนั่นลั่นทั่วเป็นรั้วล้อม

เจ้าจะเก่งเบ่งสู้ต้องรู้ตาย

เสียงมนุขย์สุดลั่นลั่นลมปาก

ทุกสิ่งล้วนชวนจิตคิดราศี

จะเป็นใครไม่ค่าว่าเป็นบาป

ขอยกโทษโปรดผิดคิดเมตตา

ทุกฝีก้าวราวใจใครนิกฝน

ไม่มีวันฉันเสร็จสำเร็จแล

เด็กหัวดีถืออารมณ์ลุ่มหลง ๆ

ต้องจดแน่แค่เห็นมิเว้นวาย

ไม่อ้อมค้อมยอมพบสบมากหลาย

จอดต้องอายขายหน้าทั้งตาปี

ที่ฝอยฝากมากแท้แม่หมองศรี

โลกเรานี้มีล้นคนนานา

พระทรงทราบอาบอัมย์มเณะหนา

ลิ้มดีกว่าอย่าคิดเลิกลิดใจ

They know not what they do พระรู้งาน พินัยกรรมล้ำยุคทุกสมัย
Forgive รับผิดชอบพระอภัย ยิ้มกันไว้ไม่พริ้งทรวงหาเลย

ก่อนบวชเป็นพระสงฆ์มีเวลาเตรียมตัวนิดหน่อย คือ ช่วงเดือน มีนาคมถึงวันที่ 4 พฤษภาคม 1958 ซึ่งเป็นโอกาสครบ 25 ปีของ พระสงฆ์ชาเลเซียน ซึ่งได้รับการบวชเป็นพระสงฆ์ที่วัดเพลงโดยพระสังฆราช แปรร์รอส (ปัจจุบันนับเป็นเวลาครบ 75 ปี ของพระสงฆ์ชาเลเซียนรุ่นแรก ที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย ในจำนวนนี้มีคุณพ่อยอบ การ์นินี อธิการใจดี ซึ่งมารับเข้าบ้านเณรตามคำสัญญาในวันที่ 24 มกราคม 1944 ด้วย)

เลข 4 ที่เกี่ยวข้อง

เลข 4 กับผม มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ?

1. เกิดวันที่ 24 มีนาคม 1930 และปี 1930 นี่เป็นปีที่พระสังฆราชกาเยตาโน ปาซอตตี ได้ให้กำเนิดบ้านเณรพื้นเมืองที่บางนกแขวก
2. ในบัญชีศีลล้างบาป ให้ศาสนนาม ยวงบอสโก ขณะที่ยังเป็นเพียงบุญราศี
3. อายุ 4 ขวบ วันที่ 1 เมษายน 1934 พระสันตะปาปาปิโอที่ 11 แต่งตั้ง บุญราศียวงบอสโกเป็นนักบุญ

วันที่ 24 พฤษภาคม 1934 คุณพ่อกาเยตาโน ปาซอตตี ได้รับแต่งตั้งจากพระสันตะปาปาปิโอที่ 11 เป็นพระสังฆราชปกครองมิสซังราชบุรี

วันที่ 14 ตุลาคม 1934 มิงงานสมโภชมหาพรตของนักบุญยวงบอสโก ระดับมิสซังที่บางนกแขวก พระสังฆราชกาเยตาโน ปาซอตตี เข้ารับตำแหน่ง มีสามเณรคณะชาเลเซียนรุ่นแรก 8 คน รับเลื้อยหล่อและบวชเป็นพระสงฆ์ 2 องค์แรกของคณะชาเลเซียนในประเทศไทย คือ คุณพ่อสนธิ ลุติตานนท์ และ คุณพ่อสนม วีระกานนท์

วันที่ 8 ธันวาคม 1934 มีการสมโภชแม่พระนิรมลอย่างมโหฬารที่บ้านเนรบางนกแขวก อยู่ที่ตึกโรงเรียนครุณานุเคราะห์ เพราะบ้านเนรบางช้างที่อยู่ตรงข้ามกับวัดบางนกแขวกยังมีเนรของมิสซังกรุงเทพฯ วันนี้เนรของมิสซังกรุงเทพฯ รับเชิญมาร่วมพิธีและอำลาก่อนจะย้ายไปอยู่ที่ศรีราชา

วันที่ 24 ธันวาคม 1934 เนรของมิสซังกรุงเทพฯ ย้ายออกจากบางนกแขวกไปอยู่ที่ศรีราชา โดยทางเรือ

4. อายุ 13 ปี เรียนจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนเรืองวิทย์ วัดเพลง สมัยนั้นคือ ชั้น ป. 4 เมื่อปี 1943

5. คุณพ่อยอบ การ์นินี อธิการสมัยนั้นให้ผมพักรักษาตัวที่บ้าน 1 ปี สัญญาจะมารับเข้าบ้านเนร

6. คุณพ่อถือตามสัญญา มารับผมเข้าบ้านเนรเมื่อวันที่ 24 มกราคม 1944 เมื่อผมอายุ 14 ปี

7. ปี 1954 พระสังฆราชเปโตร คาเรตโต เป็นพระสังฆราชได้ 4 ปี ส่งผมไปเรียนเทววิทยาที่อินเดีย 4 ปี เมื่ออายุ 24 ปี

8. อายุ 14 ปี เข้าบ้านเนร จากปี 1944 เรียนถึงปี 1957 เป็นเวลานาน 14 ปี ที่อยู่บ้านเนร

9. บวชเป็นพระสงฆ์ที่วัดเพลงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 1958 อายุได้ 28 ปี

10. หลังจากรับศีลบวชแล้ว ได้รับหน้าที่เป็นปลัดอยู่ 6 ปี รวม 4 วัด ดังนี้

ก. วัดดอนกระเบื้อง 2 ปี 1958-1959

ข. วัดท่าม่วง 1 ปี 1960

ค. วัดโคกมดตะนอย 2 ปี 1961-1962

ง. วัดแม่กลอง-วัดเพลง 1 ปี (อยู่ที่วัดแม่กลอง และมาช่วยวัดเพลง ปี 1963)

11. พระสังฆราชเปโตร คาเร็ตโต แต่งตั้งเป็นเจ้าวัด ปี 1964 ขณะที่มีอายุ 34 ปี
- 11.1 วัดแรกเป็นวัดบางตาล อยู่นาน 10 ปี ถึงปี 1974
 - 11.2 อายุ 44 ปี พระสังฆราช รัตน์ บำรุงตระกูล ย้ายให้มาเป็นเจ้าวัดแม่กลองอยู่ 5 ปี ถึงปี 1979
 - 11.3 อายุ 49 ปี พระสังฆราช เอก ทับปิง ย้ายให้มาเป็นเจ้าวัดโคกมดตะนอย 5 ปี ถึงปี 1984 (ฉลองครบ 25 ปีชีวิตสงฆ์ที่นี่)
 - 11.4 อายุ 54 ปี กลับไปเป็นเจ้าวัดบางตาลโดยคำสั่งของพระสังฆราช เอก ทับปิง อยู่ที่นี่ 2 ปี ถึงปี 1986
 - 11.5 อายุ 56 ปี พระสังฆราช มนัส จวบสมัย ให้ย้ายมาเป็นเจ้าวัดโคกมดตะนอยอีก 2 ปี ถึงปี 1988
 - 11.6 อายุ 58 ปี ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปเป็นเจ้าวัดท่าม่วงอีก 1 ปี ถึงปี 1989
 - 11.7 อายุ 59 ปี พระสังฆราช มนัส จวบสมัย ให้ไปศึกษาเพิ่มเติมที่ประเทศฟิลิปปินส์ 8 เดือน ออกเดินทางวันที่ 14 สิงหาคม 1989 ได้ที่นั่งเบอร์ 44
 - 11.8 อายุ 60 ปี รับคำสั่งให้ย้ายไปเป็นเจ้าวัดดอนกระเบื้อง 2 ปี คือ 1990-1991
 - 11.9 ปี 1992 บวชครบ 34 ปี ได้รับคำสั่งให้ไปเป็นเจ้าวัดเพชรบุรี ร่วมงานกับคณะมาเซอร์ 4 ท่าน เพราะยังไม่มีวัดของสังฆมณฑล
 - 11.10 ปี 1995 อายุ 65 ปี มีงานเปิดวัดที่พระสังฆราช มนัส ได้สร้าง งานเปิดวัดนั้นตรงกับวันที่ 14 พฤษภาคม ใช้เงินสร้าง 4,233,048 บาท วันนั้นเก็บเงินลงทุนได้ 44,682 บาท
12. เป็นผู้ช่วยเจ้าวัด 4 วัด ใน 6 ปี คือ วัดดอนกระเบื้อง วัดท่าม่วง วัดโคก และวัดแม่กลอง

13. มี 4 วัด ที่เคยอยู่ซ้ำ 2 ครั้ง คือ วัดบางตาล วัดแม่กลอง วัดดอนกระเบื้อง และวัดท่าม่วง

14. ร่วมงานกับพระสังฆราช 4 องค์ คือ พระสังฆราช เปโตร คาเร็ตโต พระสังฆราช รัตน์ บำรุงตระกูล พระสังฆราช เอก ทับปิง และพระสังฆราช มนัส จวบสมัย

15. เป็นพระสงฆ์ลูกวัดเพลงของสังฆมณฑลราชบุรี รุ่นที่ 4

รุ่นที่ 1 คือ คุณพ่อสมกิจ นันทวิสุทธิ

รุ่นที่ 2 คือ คุณพ่อบุญนาถ ทองอำไพ

รุ่นที่ 3 คือ คุณพ่อบุญเลื่อน หมั่นทรัพย์ (สังฆราชของอุบลราชธานี)

รุ่นที่ 4 คือ คุณพ่อประเสริฐ นพคุณ

ชีวิตสงฆ์ใหม่

เป็นปลัดวัดดอนกระเบื้อง 2 ปี และท่าม่วง 1 ปี ในช่วงเวลานี้ บิดาได้เสียชีวิตลง

บทราพัน วันเตี้ยพราก

ดั่งศกปีกหักทรวงปวงบุตรหลาน	ดั่งไฟเผาผลาญบ้านช่องครองทุกข์เข็ญ
ดั่งเรือใบไร้เสาเฝ้าลำเค็ญ	ดั่งโพธิ์เย็นเห็นโกรันโล้นใบตาย
ดั่งเสาหลักหักล่วงท่วงไซ้หลุด	ดั่งไซ้ฉุดหลุดแยกแตกสลาย
ดั่งป้อมงามความหวังพังทลาย	ดั่งไม้พ่ายหายหลบพบแต่เรือ
นับแต่นี้ที่ลูกถูกเตี้ยพราก	ลูกลำบากยากไร้ใครช่วยเหลือ
ใครเป็นมิตรชิดใกล้ให้จุนเจือ	ใครโอบเอื้อเมื่อต้องครองทุกข์ใจ
ลูกวิโยคโศกเศร้าเฝ้าคร่ำครวญ	หทัยปวนครวญหาน้ำตาไหล
พี่และน้องมองเตี้ยระเหี่ยใจ	แต่นี้ไปใจลูกถูกด้วยคม

หมดเสียงพราคำเตี้ยเสียจากปาก	ยามลูกอยากปากร้องต้องขึ้นชม
ยามหวนคิดจิตหมองครองระทม	หมดโพธิ์ร่มขึ้นกลิ่นมิวาย
ยามลูกร้องมองหาพระเทีย	ไม่พบเตี้ยเสียหวังตั้งใจหมาย
เหมือนไฟผลาญบ้านช่องต้องมลาย	ลูกกระจายหมายพบยากสับสน
ขอเตี้ยไปได้พบสบพระเจ้า	ผู้บรรเทาเอาใจให้สุขสันต์
อาศัยฤทธิ์มีสชาพาภินันท์	ให้สวรรค์นั้นตอบมอบเตี้ยครอง
หากเตี้ยต้องครองข้าชำระบาป	ขออ้อมอาบซาบซ่านทานสนอง
ลูกอุทิศมีสชาพาประคอง	ขอเตี้ยปองครองสวรรค์เร็ววันเทอญ

วัดแรกที่เริ่มงานคือวัดบางตาล

เรื่องประวัติวัดนี้ที่น้ำจู้	พระสงฆ์อยู่ดูแลแต่ก่อนหลาย
คู่สับสนคันพบสบมากมาย	บางปีหายนคล้ายจบไม่พบใคร
เท่าที่เพียรเขียนค้นยังหม่นหมอง	ทั้งขอร้องต้องค้นจนไม่ไหว
เพราะไม่พบสบเห็นเป็นเช่นไร	ผู้รู้ไซ้ใจดีปธานิเทอญ

ความเป็นมาของวัดหลังนี้ รู้สึกว่าจะคลุมเครือมาก เพราะหลักฐานรายละเอียดไม่ปรากฏ เท่าที่ทราบในสมัยนั้นคุณพ่อริชาร์ด พระสงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส ปกครองอยู่ที่วัดดอนกระเบื้อง เห็นคริสตชนบางกลุ่มอพยพไปหาที่ทำกินที่ทุ่งน้อย หนองหิน และบางตาล คุณพ่อได้คอยติดตามเอาใจใส่ดูแล ในราวปี ค.ศ. 1912 คุณพ่อได้สร้างวัดหลังแรกที่คลองบางตาล (ในสถานที่ที่เป็นโรงพละนักเรียนในปัจจุบันนี้) วัดหลังนี้เป็นเรือนไม้ยกพื้น ฝากระดาน หลังคามุงจาก โดยมีหลวงสิทธิ เทพการเป็นผู้อุปการะ โดยมอบที่ดินพร้อมกับออกทุนก่อสร้างให้ คุณพ่อได้ปกครองอยู่จนถึงปี ค.ศ. 1928

จากนั้น คณะฯ เลเขียนได้รับภาระปกครองมิสซังราชบุรีต่อไป
คุณพ่อ ยอแซฟ ปินัฟไฟ ในขณะที่ปกครองดูแลวัดบ้านโป่งก็ได้ไป ๆ มา ๆ
ดูแลเอาใจใส่วัดบางตาลด้วย เนื่องจากวัดบางตาลเป็นวัดเล็ก ๆ จึงยังไม่มี
พระสงฆ์มาอยู่ประจำ การเปลี่ยนแปลงตามแบบของคณะและตามวาระจึงสับสน
ไม่เป็นที่แน่นอนว่าปีใด เดือนใด พระสงฆ์องค์ใดเข้ามาดูแลวัด การเขียนนี้
จึงอาจมีข้อบกพร่องบ้าง และต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

คุณพ่อ ยอแซฟ ปินัฟไฟ

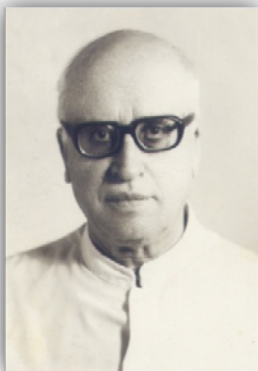

คุณพ่อ ย็อบ การ์นีย์ มาอยู่ประจำ

เมื่อปี ค.ศ. 1933

ปี ค.ศ. 1936 คุณพ่อ อันเดรอา เชกกาเรลลี
มาอยู่ประจำ

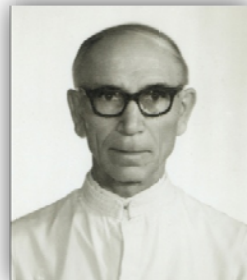
ปี ค.ศ. 1938 คุณพ่อ เยอีโอ บอตตาอิน
มาอยู่ประจำ และได้สร้างวัดหลังใหม่เป็นตึก
จากทานบนที่หลวงสิทธ์ เทพการ ได้ตั้งไว้
คุณพ่อ อันเดรอา เชกกาเรลลี เป็นผู้วาดแปลน
นับเป็นงานชิ้นแรกที่คุณพ่อ ได้อุทิศหัวสมอง

คุณพ่อได้มาประจำเป็นเจ้าวัดอีกจนถึงปี 1943 จากนั้นคุณพ่อ
เลาเรนต์ที่อยู่ดอนกระเบื้องได้มาดูแลแทน

คุณพ่อนานี้ ได้มาประจำชั่วคราวก่อนปี 1945 แล้วคุณพ่อโยแซฟ
ปีนัฟโฟ ได้กลับมาเป็นเจ้าวัดจนถึงปี 1948

ขณะนั้นวัดบางตาลถูกโอนไปขึ้นกับวัดบ้านโป่ง โดยมีพระสงฆ์ไป
มา ๆ ไม่ได้มาอยู่ประจำ เช่น คุณพ่อการวัลลา คุณพ่อนาตัสมาเน คุณพ่อ
ซิลวีโอ โปรเวรา และคุณพ่อโยแซฟ ฟอรัสซีนี

พระสงฆ์ไทยพื้นเมืองคนแรกที่มาดูแลวัดบางตาล แม้ไม่ได้อยู่ประจำ
ก็มี คุณพ่อบอนีฟัส วิศิษฐ์ สิ้นสมรส คุณพ่อมนตรี มณีจิต (พ่อชาวิโอ)
ก็เคยมาช่วยอยู่พักหนึ่งเหมือนกัน

ในราวปี 1950 วัดบางตาลถูกโอนให้มาขึ้นกับวัดดอนกระเบื้อง
ในด้านทรัพย์สิน สมัยคุณพ่อมารีโกนี เป็นเจ้าอาวาส ซึ่งให้พระสงฆ์จาก
วัดบ้านโป่งมาทำมิสซาในวันอาทิตย์ เช่น คุณพ่อกูร์ตี คุณพ่อซาโบ

ในปี 1952 คุณพ่อเอย์ดีโอ บอตตาอิน ได้มาประจำวัดบางตาล
จนถึงปี 1955 จากนั้นคุณพ่อประชุม มินประพาฬ ที่เคยไป ๆ มา ๆ จาก
กรุงเทพฯ ก็ได้มาอยู่ประจำ เมื่อคุณพ่อนานี้มาอยู่ประจำก็ได้เริ่มวางแผนปรับปรุง
งานมากมายในด้านศาสนกิจ ให้คริสตชนเป็นผู้มีศรัทธาแก่กล้า ให้เด็กมี
การอบรมคำสอนเข้าเย็น ให้ทุกบ้านมาสวดสายประคำ ฟังการอบรมมิได้ขาด

ในปีศักดิ์สิทธิ์เพื่อระลึกถึงแม่พระแห่งสวรรค์ ได้สร้างอนุสาวรีย์ “แม่ลูก” ไว้ที่หน้าวัด ได้วางโครงการขยายชั้นเรียน โดยสร้างโรงเรียนต่ออีกด้าน ได้หาซื้อรถแท็กซี่ทำกิจกรรม ได้จัดเป็นแหล่งสงวนพันธุ์ปลาเขต 100 เมตร ในบริเวณวัด มีการย้ายสุสานและสร้างใหม่ที่ข้างคลอง ปิดทางสัญจร เปลี่ยนทางให้คนเดินพร้อมกับจะสร้างสะพานข้ามคลอง ในเวลานั้นทางวัด จัดทำนาเอง ทางผู้ใหญ่ได้ส่งคุณพ่อเตรปินให้มาอยู่ประจำ แต่เนื่องจาก สัตบุรุษวัดบางตาลเห็นอนาคตที่รุ่งเรืองของวัดกำลังผลิดอกบอกความหวัง จึงร่วมลงนามร้องเรียนทางผู้ใหญ่ ให้คุณพ่ออยู่ต่อไปเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คุณพ่อได้อยู่ประจำต่อจนถึงปี 1964

บ่ายวันพฤหัสบดีที่ 30 เมษายน 1964 พระสังฆราช เปโตร คาเรตโต ได้ส่งคุณพ่อประเสริฐ นพคุณ พระสงฆ์ไทยพื้นเมืองของมิสซังราชบุรี มารับ ตำแหน่งเจ้าอาวาส โดยคุณพ่อย้ายมาจากการเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสที่วัดแม่กลอง

วัดบางตาลในเวลานั้นกำลังอยู่ในโครงการพัฒนาอย่างสุดยอด มิสซาในวัดสัตบุรุษตอบรับพร้อมกันเป็นภาษาลาตินหมด ที่หน้าหน้าวัดและ ผังคลองได้ออนคินให้มีผู้รับเข้าไปก่อนหน้าเพียงไม่กี่วัน ได้รับเงินของวัด ที่เหลือไว้ 7,760 บาท ซึ่งต้องจ่ายเงินเดือนครูในวันที่ 1 พฤษภาคม เป็น จำนวน 4,220 บาท พร้อมกับสลากออมสิน 75 ใบ

ฟ้าได้ผ่าต้นจามจุรี ทำให้กระเบื้องวัดแตกกร้อยกว่าแผ่น กระจก โห้วตามหน้าต่างที่เคยมีรูปสี่ประดับ ฯลฯ ประกอบกับเพดานวัดที่ผุพังด้วย จึงได้ขออนุญาตปรับปรุงซ่อมแซมจากพระสังฆราชเปโตร คาเรตโต ซึ่งยัง ปกครองมิสซังราชบุรีอยู่ และได้เริ่มบูรณะซ่อมแซมในสมัยที่มีการแยกมิสซัง สุราษฎร์ธานีออกจากมิสซังราชบุรี อาศัยน้ำใจของพี่น้องที่มาฉลอง ได้ให้ความอุปการะอย่างอบอุ่น และเงินชดเชยที่ดินหนองตะแคงที่ถูกตัดถนนช่วย อีกด้านหนึ่ง วัดจึงสำเร็จได้ด้วยดี

ช่วยสร้างโบสถ์โรจนา

สร้างไฉอื่น หมิ่นแสน มั่นล้านโกฏ
เทียบประโยชน์ โบสถ์เด่น เห็นมากหลาย
เพราะโบสถ์นี้ มีพระองค์ ทรงมอบกาย
บาปมากมาย หายในโบสถ์ พร้อมโทษทัณฑ์
คริสต์ทุกวัย ในศรัทธา พาเข้าโบสถ์
หนุ่มสาวโสด โบสถ์สมาน ด้วยทานสวรรค์
โบสถ์ให้เกิด เทิดมนุษย์ บุตรบุญจรรม
ใช้โบสถ์กัน ครั้นตาย วายชีวา
โบสถ์ให้บุญ หนุนจิต ประสิทธิ์ผล
โบสถ์ช่วยคน พันทุกข์ สุขहरา
บรรดาสงฆ์ คงใช้โบสถ์ โรจนา
เพื่อบูชา ภาวนา เป็นอาจิณ
ยามเช้าสาย บ่ายเย็น เห็นโบสถ์เปิด
โบสถ์ขูเซด เลิศศักดิ์ศรี เพราะมีศีล
โบสถ์คริสต์ตั้งค์ บังคับพระ ณ แผ่นดิน
ยอมเปลื้องสิ้น สิ้นทรัพย์บ้าง สร้างโบสถ์เอย

วัดเก่า เราซ่อมไว้
วัดถู ลุสโสภา
บ้านพระ ณ พิกพ
ยามทุกข์ สุขเข้าไป
ยามดี มีสุขหวัง
ยามยาก ลำบากจริง

ด้วยดวงใจ ใฝ่รักษา
มองขึ้นตา พาขึ้นใจ
ควรสงบ หลบอาศัย
เพื่อจะได้ ไขพักพิง
ชวนมานั่ง ทั้งชายหญิง
เตือนให้วัง เพื่อวิงวอน

ยามว่าง ไม่ห่างวัด
เบื่องบน ดลพระพร
จนรวบ ด้วยสมบัติ
เด็กไซร้ ไร่เคียงสา
เพื่อสบ พบพระเจ้า
เดือนมานะ พยายาม

เตรียมมนัส จัดสมร
ยากพักผ่อน นอนหลับตา
ควรใช้วัด จัดทรรษา
หนุ่มสาวพา ขราตาม
ผู้บรรเทา เอาชวากหนาม
เพื่อพระนาม ทุกยามเอย

ขออนุโมทนา พาสุโข

วัดบางตาลงานซ่อมทุกหย่อมหญ้า ด้วยเมตตาปราณีที่เกื้อหนุน
ธารน้ำใจไหลหลั่งทั้งเจือจุน ช่วยอบอุ่นทุนรอนมิอ่อนใจ
งานก่อสร้างอย่างก้าวร้าวลมพัด จึงเห็นวัดพัฒนาพาสดใส
พระคุณทานท่านช่วยอำนวยการ สมฤทัยไฝฝันทุกวันคืน
ณ วันที่เราเฝ้ากระหึ่ม สามารถยิ้มอ้อมใจไม่ต้องฝัน
ทุกขระทมขมหายมลายกลืน พาสดชื่นรื่นรมย์เพราะสмпอง
คราวัดต้องหมองหม่นทนลำบาก เพียงออกปากฝากนิมิตสนอง
คนละนิดคิดช่วยด้วยประคอง เราจึงต้องร้องตอบว่าขอบใจ
อยากจะเพียรเขียนคำที่หน้าทรวง ก็ยังห่วงลงดาพาสงสัย
อยากแสดงแจ้งขึ้นรื่นฤทัย แต่ห่วงใยใจความที่ตามมา
อยากลิขิตผลิตกลอนอักษรสาร ยังกลัวผ่านท่านที่มีศึกษา
อยากด้นด้นค้นคว้าหาตำรา กลัวเวลาพาผ่านอีกนานปี
อยากทำเป็นเช่นผู้มีรู้จัก กลัวถูกหักหนักใจให้หมองศรี
อยากทำกล้าพาสู้ว่ารู้ดี กลัวถูกจีจี้หน้าพาระทม

ครั้นมานิกตริกครองมอกลาเลา
ตั้งใจตอบขอบใจให้ชื่นชม
ขอกุศลผลทานท่านสละ
ใ้ภพนี้ชีวิตจิตสุขพา

พลางกอดเข้าเฝ้าผืนกลิ่นชื่นชม
เจตนารมณ์สมหวังดังคิดมา
อมตะ ณ สวรรค์ชั้นเวหา
ใ้ภพหน้าพาอยู่หมั่นวันคร

วัดนักบุญมาร์การิตา
บางตาล

หาลิบปีโรงเรียนวังศาลวิทยา

หาลิบปี	ที่เรียนโรงเรียนเปิด	ถือกำเนิดเกิดสถานการศึกษา
หาลิบปี	ที่ผ่านกาลเวลา	ครบชั้นชาพาเราเฝ้าเปรมปรีดิ์
หาลิบปี	ที่ล้ำทั่วตำบล	ประชาชนล้นนามอร่ามศรี
หาลิบปี	ที่ซึ่งตรึงฤดี	พรมากมีที่รับประดับตน
หาลิบปี	ที่ครูผู้เฝ้าสอน	ต่างจากจรรยาอื่นเปลี่ยนสับสน
หาลิบปี	ที่ผลิตศิษย์ทุกคน	ต่างทว่มหันพันเหล่าบาปบุญญา
หาลิบปี	พี่น้องคลองบางศาล	ส่งบุตรหลานผ่านเรียนเพียรศึกษา
หาลิบปี	ที่เปลี่ยนโรงเรียนมา	จากเรือนฝาพาเค้นเป็นตึกงาม
หาลิบปี	ที่เด็กทั้งเล็กใหญ่	ลาวจันทไทยได้สนอย่างล้นหลาม
หาลิบปี	ที่ย่อนขจรนาม	แสงอร่ามความหวังคือวังศาล
หาลิบปี	ที่คุณหลวงห้วงถิ่นนี้	จึงได้พลีที่ดินมอบถิ่นฐาน
หาลิบปี	ที่เห็นเด่นตระการ	เป็นผลงานท่านได้ให้มิสซัง
หาลิบปี	ที่ผลยังล้นอยู่	คอยเชิดชูหมู่ชนดจมนต์ขลัง
หาลิบปี	ที่แผ่แหล่งกำลัง	ศิษย์เก่าหวังตั้งจิตคิดจัดงาน
หาลิบปี	ที่จบครบชั้นชา	ศิษย์ถ้วนหน้ามาพบสบสถาน
หาลิบปี	ที่พรากจากไปนาน	เป็นแต่กาลผ่านไปใจเหมือนเดิม
หาลิบปี	ที่ศิษย์คิดคำนึง	พระคุณซึ่งจึงช่วยด้วยส่งเสริม
หาลิบปี	ที่เด่นเห็นต่อเดิม	ด้วยประเดิมเสริมรักสมัครใจ
หาลิบปี	ที่ฝันในวันนี้	ทั่วธานีปรีดาพาสดใส
หาลิบปี	นี้ต้องล่องเลยไป	ผันกันใหม่ให้มาหาลิบปี

หัวอกครู

ครูนึงถึงศิษย์จิตแสนเศร้า
หนูมาพรากจากไปใจอาวรณ์
เสียงของหนูครูพร่ำรำลึกไว้
หนูมาพรากจากไปตอนปลายปี
หนูจากหายกายลับไม่กลับมา
ครูนึงถึงหนูอยู่รำไป
ขอหนูเพียรเรียนต่ออย่าทอดทิ้ง
อันมิตรคือน้อยไม่คอยเจอ
รีบเข้านอนก่อนหนอย่ำตื่นสาย
ให้พ่อแม่แลเห็นเด่นดระการ
อย่าเสเพลเร่ร่อนจรทั่วทิศ
พ่อแม่สอนวนว่าพายนิด
ผู้ใหญ่ให้ไหว้ตอบขอบเสมอ
อย่าได้ลักมุกได้ไถเขาพอ
ยามหนูจนทนอดรันทดจิต
ตัวเราไร้ไผ่พึ่งจึงสุขใจ
ยามหนูต่างห่างเหินเพลนเป็นสุข
ว่าหนูจำคำครูรู้บำเพ็ญ

ครูเคยเฝ้าเข้าคำพร่ำสั่งสอน
ครูหลับนอนอ่อนจิตคิดทุกที
นึกเมื่อใดใจแป้วแล้วสุข
ครูสุดที่ทวิขมระทมใน
ครูใสกาพาช้าน้ำตาไหล
ส่วนหนูไร้ไม่เอ็นดูครูบ้างเรอ
จักคบมิตรจิตหวั่นหมั่นเสมอ
อย่าละเมอเจอเอาไม่เข้าการ
นักสบายกายสุขสนุกสนาน
อย่าได้คร้านงานใดให้ยินดี
อย่าเป็นศิษย์จิตน้อยคอยถอยหนี
เขาเหล่านี้ที่ผ่านมานานพอ
สิ่งที่เจอเจออยากหากไหวขอ
เล็กเป็นต่อขอกินสิ้นจากใจ
อย่างกวนมิตรจิตเศร้าเข้าใจไหม
หนูจักได้ไม่ต้องครองลำเค็ญ
ยามสนุกทุกขียากรูอยากเห็น
หนูจักเด่นเป็นศรีมีสุขเอย

สมบัติเก่า

ถึงทั้งแคว้นแดนไกลไปกันหมด
ญาติมิตรห่างต่างกันทนทำกิน
ทิ้งวัดไว้ไว้หวังหลังคารั่ว
มีค้ำควาเจ้าถิ่นบินไปมา
หอรบมั่งตั้งท่าว่าจะล้ม
แต่โชคดีมีคนล้นน้ำใจ
จักไม่ปลื้มลิ้มบุญคุณของท่าน
จักถนอมน้อมไว้น้ำใจดี
ไอบางตาลบ้านเก่าเจ้ายัมย่อง
ลิ้มความหวังครึ่งเจ้าเหงาฤทัย
ลิ้มอดีตคิดหาอนาคต
มีวัดใหม่ใจใหม่ใหม่ชีวา
มาร่วมสร้างทางใจกันใหม่เกิด
ประสานมิตรชิดไว้ใจขึ้นบาน
พระฤทัยได้สอนตอนประจักษ์
เตือนให้แพร่แผ่รักประจักษ์ไกล
น้ำพระทัยในพระจะไหลนอง
อย่าให้ตมมีแต่แค่ปากนำ

เหมือนน้ำล้นคอกคองมองทรายหิน
ทิ้งทรัพย์สิ้นสิ้นค่าไร้ราคา
ฝนตกทั่วรั้วไหลในเคหา
ทุกเวลาพาจ้องมองกันไป
ยามมีลมล้มทับต้องหลบไหล
ช่วยสร้างใหม่ให้ฟื้นคืนชีวิ
จักเรียกขานผ่านใจให้เรืองศรี
นับแต่นั้นมีแต่แผ่ไปไกล
หกลีบครองมองเจ้าเฝ้าสดใส
ลิ้มเยื่อใยในกาลที่ผ่านมา
ลิ้มทั้งหมดจดจำทำไมหนา
ลิ้มศไก่อยาคิดอดีตกาล
สัมพันธ์เลิศเปิดสร้างอย่างกล้าหาญ
ให้บางตาลหวานจ๋าด้วยน้ำใจ
เปิดความรักภักดีมีล้นไหล
มนุษย์ไซ้ให้รู้ผู้ทรงธรรม
ผู้ใดบงจ้องไว้ได้อมหนา
ลงมือทำล้ำเลิศประเสริฐเอย

สิบสองปีที่อยู่

สิบสองปีที่ต้องครองตำแหน่ง	ถิ่นข้าวแกงแหล่งค้าพวกอาหาร
ถิ่นลือไกลไถ่อย่างชื่อบางตาล	รถไฟผ่านย่านนี้มีทุกวัน
หนองกบเด่นเป็นชื่อคือตำบล	หมู่ที่ต้นคนค้าพาขายัน
นครปฐมพรมแดนแผ่นเดียวกัน	มีคลองกันบ้านชาดราชบุรี
วัดโรงเรียนเวียนผ่านมานานโข	สนतालโตโผล่เห็นเป็นสักขี
ต้นกะมะขามจามจรี	ราวเจ็ดปีที่พันต้นไม้วาย
หอรบั้งพังก่อนตอนอดีต	นำวมลมิตรคิดไปน่าใจหาย
วัดเคยสบพบขึ้นร้อนใจกาย	เด็กหญิงชายหมายพึ่งซึ่งร่มเงา
หลังคารวัดจัดรื้อถือน้ำชีพ	งานประทีปบับคันพลันหงอยเหงา
ส่วมนักเรียนเปลี่ยนล้มถมไม่เอา	โรงเรียนเก่าเข้าพังรื้อหลังคา
งานประจำตำแหน่งแจ้งรื้อถอน	ไม่สั่งรอก่อนเก่าเขารักษา
ขึ้นต่อไปไม่นานผลาญเหี้ยนนา	นี่ชะตาพาครองสิบสองปี
ขอยื่นให้ใครพร้อมจะยอมรับ	ขอคำนับรับรองต้องถอยหนี
เพื่อบางตาลผ่านพ้นคนราว	ดวงฤดีพี่น้องไร่มองเอย

ครบ 25 ปี ที่บัวหมา

วันสิริบุญบรรพชาสมาบรจจบ	วาระครบจบปีที่เป็สงฆ์
วันชีวิตจิตชอบมอบพระองค์	วันดำรงคงมั่นนั้รันดร
ศิลาบูชาพาผ่านพระท่านล้น	พรเบื้องบนล้นหลังดั่งนุสรณ์
ช่วยสละละเร่งเพเนจร	เป็นบัณฺฑุสรสอนธรรมนำชีวิ
สงฆ์นี้รันดรนั้นต้องครองชีวิต	มอบดวงจิตชิดองค์พระทรงศรี
ทุกข์ลำบากยากไร้ในฤดี	ต้องยอมพลีมีมากหากถึงตาย

ความขมขื่นกลืนกลบพปลำบาก
บวชแล้วหนอย่ำจ้องมองสบาย
เมื่อยามดึกมีมนต์คนรัก
เรื่องเงินทองของเค่นเห็นเป็นภัย
เดียวเรื่องโน้นโดนว่ามาอย่างนี้
ชีวิตสงฆ์คงต้องนองน้ำตา
ณ ดิถีที่วันอันระทิก
พระคุณล้นพ้นคำพร่าจากใจ
ณ วันที่เราเฝ้าชื่นชม
คือพระสงฆ์องค์อาจโลกขาดแคลน
ขอชวนเชิญเจริญพรพรอนพี่น้อง
ภาวนาพาส่งคงบันดาล
ให้ท่านเป็นเช่นสงฆ์องค์พระคริสต์
เพื่อบูชาภารกิจชีวิต
เลิกดิ้นนินทาว่าพระสงฆ์
ช่วยกันรักศักดิ์ศรีชี้หนทาง
ให้ท่านมีชีวิตจิตสดชื่น
ให้พระอุ้มคุ้มครองป้องกันภัย
ให้รับใช้ให้สุขแก่ทุกคน
ให้ใจพร้อมยอมสละเป็นประจำ
ขอพระเจ้าเฝ้ารักพิทักษ์ไกล
ที่ท่านครบจบวันทริฎครอง
ให้อายุสุขะพละเพิ่ม
กว่าสุวรรณบรรพชาพาตระการ

มิปริปากอยากลองต้องถวาย
สิ่งทั้งหลายหมายผลาญสำราญใจ
บ่อยครั้งนึกจักบ่นทนไม่ไหว
นิทาไปไม่จบครบสักครา
ดวงชีวิมีแต่แค่นั้นหนา
ต้องบูชาค่าล้ำในน้ำใจ
ชวนระลึกตรึกตรองครองสดใส
เป็นมาลัยไข่มอบขอบใจแทน
ต่างภรณ์ชมจริงสิ่งหวงแหน
ทั่วทุกแดนแสนล้นคนต้องการ
ช่วยปกป้องมองสงฆ์ด้วยสงสาร
ให้การทำงานท่านเบาบรรเทา
ที่อุทิศจิตกายมีหน้ายหนี
โลกจะมีที่พึ่งซึ่งคนกลาง
ช่วยดำรงจงปิดสิ่งขัดขวาง
ให้ท่านอย่างพลางเดินเจริญใจ
ให้ขมขื่นกลืนกลบพปลดใส
ให้ท่านได้ใช้แต่แพร่พระธรรม
ให้กุศลล้นปรี่มจนอ้อมหนา
ให้ท่านพรำน่าหวังตั้งใจปอง
โปรดอ้าใจให้ผ่านท่านทั้งผอง
คือเสียงร้องก้องฝ่าจากบางตาล
ให้ใจเหิมเพิ่มล้นจนกล้าหาญ
เพื่อดวงมาลัยผ่านยืมอ้อมใจเอย

เชิญร่วมสร้างสะพานข้ามคลอง

สะพานรถไฟได้ปลิดชีวิตคน
มีแต่ตรมขมขึ้นกลืนลำเค็ญ
พวกชาวไร่ไปมาว่าลำบาก
ใครเห็นชอบมอบช่วยด้วยปัจจัย
การหาทุนจนเจือเพื่อการนี้
เพื่อปลดเปลื้องเรื่องทุกข์สุขสำราญ
มิได้หวังตั้งใจใครลำบาก
เมื่อบางทีมีคนล้นน้ำใจ

สุดจักทนคนคิดที่แลเห็น
มีว่างเว้นเห็นกันยิ่งหวนใจ
จึงออกปากฝากมิตรจิตแจ่มใส
เพื่อจะได้ใช้น้ำทำสะพาน
น้ำใจดีที่มองต้องสงสาร
เพื่อเป็นทางงานบุญที่อุ่นใจ
เพียงออกปากฝากแจ้งแถลงไข
ช่วยอวยชัยให้คิดสัมฤทธิ์เทอญ

สมัยที่เป็นเจ้าอาวาสวัดเพชรบุรี

ฉันลู่แว่นแฉ้นดินถิ่นขจี
ลู่คันคันค้นหาถิ่นธานีทร
ถึงเมืองเพชรเขตใต้ใกล้ชะอำ
ลู่ต่างเพลินเนิ่นนานผ่านเวลา
เห็นชาวเพชรเด็ดดีมีวัดใหม่
ลู่ร่วมใจในวันที่แฮปปี้ไคย์
เพชรบุรีที่ลู่ผ่านนานสามปี
ใครพบเห็นเป็นต้องตามถามประชัน
ณ วันที่โอกาสวาสนา
ร่วมสุขโขโมทนาถ้วนหน้าเทอญ
นับเป็นบุญอุ่นใจไร้โศกเศร้า
เปิดวัดใหม่ใครก็ยิ้มอัมกมล

เพชรบุรีที่อาศัยใกล้หัวหิน
เพื่ออยู่กินถิ่นอร่ามยามชรา
ไม่เหลื่อมล้ำทำเลดีมีเคหา
หกลีบห้าพาลูงเหลาเข้าซังเค
ต่างภูมิใจในชีวิตมีหันเห
มอบเสน่ห์แก่ไผ่สัสมพันธ์
ประชานิยมแต่เพื่อละเมอฝัน
วัดใหม่นั้นวันไหนหนอรอรับเชิญ
เชิญถ้วนหน้าพากันร่วมสรรเสริญ
ให้จำเริญเพลินดวงแดแก่ทุกคน
เร่งเกิดเจ้าเข้าคำรำกุกุสล
แสนสุขล้นพ้นลู่เจ้าเข้าใจเอย

จากใจแท้ แม่ยอดหญิง

หยดเลือดหลังดั่งหมึกจารึกพจน์	หัวใจจดบทรักเป็นอักษร
นำอรุณาพาฝันเที่ยวสัญจร	เป็นบัณชรสอนยิ้มอ้มกมล
เมื่อยากพร่ำสำเนียงเสียงหัวใจ	ระบายไว้ให้แจ่มทุกแห่งหน
ครึ่งถึงวันบรรพชาพาอัชจน	ดวงกลมล้นขึ้นจิ่งต้นต้น
แม่เฝ้าคอยคอยวันพรรษา	ดวงฤดีที่คอยพลอยสุขสันต์
แม่เพียงคิดจิตขึ้นรีนชีวัน	แม่เฝ้าฝันหันหามานานปี
ชีวิตแม่แต่ลูกแม่ผูกไกล	ฝากลูกไว้ในองค์พระทรงศรี
แม่เข้าสายป่ายคำร่ำมารี	โปรดปราณีมีบุตรจุพระนาง
แม่เห็นทางห่างไกลใจร้อนทศ	ตามืดหมดหมดห่อหุ้มขัดขวาง
แต่ลูกเพลนเดินด้านบนหนทาง	ไม่เหทางทางพระสละใจ
ยามลูกพราจากจรตอนอดีต	สุดจะคิดจิตช้ำน้ำตาไหล
เพราะแม่รักหักจิตคิดอาลัย	ลูกบวชได้ใจแม่สุขแท้จริง
แม่มารีที่เคยเผยภิรมณ์	โลกขึ้นชมสมแท้แม่ยอดหญิง
มอบพระบุตรสุดรักประจักษ์จริง	เหนือทุกสิ่งมีขวัญญ์บุญชา
ส่วนแม่ส่งข้มันนินรันดร	เทพนิกรหย่อนศักดิ์กว่านักหนา
ลูกเป็นสงฆ์ทรงศรีมีศักดิ์	เทอดมารดาพาเด่นมิเว้นวัน
แต่นี้ไปใครใครต้องร้องเรียกแม่	ยอดหญิงแท้แม่ส่งข้มองไฝฝัน
ด้วยจิตแท้แม่ลูกผูกสัมพันธ์	มอบภินันท์วันทาแม่มารี

เสียงสะท้อน วอนอวยชัย

ชาววัดเพลงเปล่งปลั่งหวังทั่วหน้า โชคชะตาพาช่วยด้วยราศี
ที่ส่ององค์สงฆ์ไทยได้เปรมปรีดิ์ ฤกษ์ยามดีที่ครบวันบรรพชา
หนึ่งนั้นหอนพ้อบุญนาจากลู่วัด ไปฝึกหัดคณิสัยไฝศึกษา
นับแต่เล็กเด็กน้อยคอยนำพา ทั้งเคหาพาเพียรจำเรียนไป
ทั้งพ่อแม่แลน้องพี่ฤคัมน์ จิตไฝฝันมั่นคงสิ้นสงสัย
หวังสดชื่นยืนยงเป็นสงฆ์ไทย ด้วยน้ำใจไฝปองมองปลายทาง
ต้องพากเพียรเรียนยากลำบากสู่ ไม่หืดหู่สู้จริงสิ่งขัดขวาง
ทุกเวลามานะไม่ละวาง สิ่งหมองหมางต่างหล่นพ้นชั้ว
ลึกกว่าปีที่ผ่านมาแล้วยังนัก ผลประจักษ์ภักดีที่ไฝฝัน
ได้ชื่นจำดำรงสงฆ์วันรันดร์ ศีลสุสันต์บรรพชาพาสบาย
พระคุณเจ้าปาชอดดีที่ล่งลับ พื่อได้รับสนับสนุนจุนเจือหลาย
พระคุณเจ้าเฝ้าเห็นเป็นประกาย ให้อบรมหมายเพียรเรียนต่อเติม
สู่กรุงโรมโถมล้นนำติดตาม ทุกโมงยามตามขีดจิตส่งเสริม
พื่อเป็นสงฆ์องค์หนึ่งซึ่งประเคิม ได้พูนเพิ่มเริ่มออกนอกเมืองไทย
พื่อวิศิษฐ์ติดตำแหน่งแห่งเจ้าวัด ไร่ปลัดจัดงานล้นก้นไหน
ถิ่นกำเนิดเกิดหรือคือวัดใน จากคลองไทยใกล้กันสัมพันธ์พา
ชาววัดเพลงเร่งเร้าเฝ้าอวยชัย มอบมาลัยใจแท้แด่พ่อหนา
พื่อทั้งสองครองหิริญบรรพชา แสนปรีดาพาสุขแด่ทุกคน
ขอร่วมจิตชิดใกล้ในคติ เพราะราศีมีแจ้งทุกแห่งหน
ให้พื่อยิ้มอื้นหนาล้ำกมล อักกุศลผลบุญหนุนใจเทอญ

แม่บ้าน

ชีวิตแม่บ้านงานล้ำเลิศ
โลกชื่นชมสมงามนามสตรี
ในโลกนี้มีใครใจเหมือนแม่
งานที่หนักปึกจืดคิดมิวาย
งานลำบากยากแค้นแม่บากบั่น
งานสร้างใจสดใสไร้ราคะ
งานขึ้นนี้มีแต่แม่ผู้เดียว
ถึงทางร้อนขึ้นแฉะแม่แนะนำ
ลูกเจริญเพลีนสุขพันทุกข์เข็ญ
ลูกประสบพบแหล่งแรงกายใน
ลูกจึงพร้อมยอมสู้เพราะรู้แน่
คอยช่วยเหลือเมื่อภัยใกล้เข้ามา
แม่คอยอยู่ช่วยด้วยดวงจิต
แม่เฝ้าหวงห่วงบุตรสุดดวงใจ
แม่เท่านั้นหมั่นเฝ้าเอาใจลูก
สร้างใจลูกปลูกจรรยาดีประทาน

ให้กำเนิดเกิดบุตรผดุงครรภ์
เหนียวจีที่สรรมาบรยาย
ไม่ผันแปรแน่จริงหญิงทั้งหลาย
มีประกายฉายหน้าเป็นอาภรณ์
แม่แข่งขันมันจิตเป็นนิจสิน
สร้างชีวิตสิ้นหมองแม่ต้องทำ
คอยห่วงเหนียวเกี่ยวไว้มิถล่า
เอาพระจรรณาคำสอนป้อนดวงใจ
ลูกเข้าเย็นเห็นแม่แลสดใส
ยามลูกใกล้ใจแม่แผ่เมตตา
มีดวงแด่แม่ด้วยช่วยรักษา
คอยกันท่ากว่ามารผ่านพ้นไป
คอยใกล้ติดตามยามอยู่ไหน
คอยฝึกฝนไต่ถามความต้องการ
หัวใจผูกถูกร้องต้องส่งสาร
ตลอดกาลงามแท้ของแม่เอย

เข้าหาพระต

มหาพรตสดสวยด้วยดวงจิต	นำชีวิตชิดองค์พระทรงศรี
ใช้โทษบาปซาบซึ้งตรึงฤดี	ทุกนาทิตพลีกรรมทำกันไป
เด็กผู้ใหญ่ไฝหาค่าทรมาน	อดอาหารการเล่นเป็นโจน
สิ่งที่ชอบมอบองค์พระทรงชัย	พระจักได้ให้พ้นโทษโปรดเมตตา
งศบุตรที่อยากทั้งหมากพลู	ปราบสู่รู้ยูลิกนิกริชยา
ระงับปากอยากเร่งเปล่งวาจา	กรอุณาปราณีมีต่อกัน
เยี่ยมคนป่วยช่วยคนจนให้พ้นทุกข์	งดสนุกสุขบ้างสร้างสุขสันต์
มีเงินทองของใช้ให้แบ่งปัน	สิ่งละอันพันละน้อยคอยบำเพ็ญ
ขอให้งำทำไปในความรัก	ให้ประจักษ์รักองค์ผู้ทรงเห็น
จงสนใจในมนุษย์สุดล้ำเคญ	ทุกเข้าเย็นเห็นพระชอบมอบเถิดเอย

จนเวลา มหาพรต จะหมดสิ้น

ใกล้เวลามหาพรตจะหมดสิ้น	ใครได้ยินยินผิดไม่คิดสน
เขาอาจต้องครองเศร้าเข้าตาจน	เพราะกุศลพันพราจากเขาไป
ณ บัดนี้ที่พระองค์ทรงเมตตา	ให้เวลาอย่างงอย่าสงสัย
ชำระจิตติดต่อขอภัย	สร้างบุญไว้ให้มากฝากธนาคาร
มีพระคุณจนเจือเพื่อความรอด	ยามม้วยมอดกอดองค์ที่สงสาร
โปรดพิสุทธ์ผดผ่องของวิญญาน	พร้อมประทานหวานซึ่งตรึงกมล
พระเยชูผู้ไถ่ได้บูชา	นำบุญญาค่าไถ่ไม่ขัดสน
ใช้กางเขนเป็นเครื่องปลื้มพระชนม์	มนุษย์พันมลทินสิ้นฤดี
จากสวรรค์ชั้นฟ้ามาสู่โลก	นำทุกข์โศกโศคร้ายมลายหนี
เพราะพระองค์ทรงเมตตาใจอารี	ชำระหนี้ที่ขัดขวางให้ห่างไกล

คริสต์ชนคนดีที่เปี่ยมรัก	ให้ตระหนักรักเด่นเป็นโจน
หากพระองค์ทรงถามความในใจ	มีอะไรให้พระองค์ทรงปรีดา
จงพินิจคิดดูให้รู้แน่	ความอ่อนแอแดลเก่าเฝ้ารักษา
ความผิดพลาดขาดบกพร่องต้องเยียวยา	ก่อนเวลามหาพรตหมดสิ้นเอย

ชีวิตจิตมนุษย์

อันชีวิตจิตปองของมนุษย์	จักผ่องผุดจุมณิราศีใส
ถือพระธรรมคำสอนก่อนสิ่งใด	ชำระใจให้สะอาดปราศจากตรม
ความผิดพลาดขาดบุญหนุนดวงจิต	นำชีวิตติดตามความขึ้นชม
เมื่อขาดพระละศีลสิ้นภิรมย์	ความระทมถมทับนั้นบ่อนันต์
สังคมทุกข์สุขหยาบคายสิ้น	ต่างถวิลคืนตามความไฝฝัน
ต่างชิงเด่นเช่นฆ่าสารพัน	รบรากันพันทางแย่งชิงดี
คนเกียจคร้านการกิจไม่คิดทำ	ศีลธรรมล้ำค่าพาหลบหนี
โจรกรรมทำได้ไร้ปราณี	มวลงยาริมีแต่แผ่กระจาย
พวกสตรีที่ถูกฆ่าฆ่าอนาถ	กฎหมายขาดมาตรการงานสลาย
ข้าวของแพงแฉ่งอยู่มีรูวาย	ที่ต้องตายชายแดนแผ่นดินไทย
พวกที่ชอบลอบลักกักสินค่า	โกงราคาอาหารทานไม่ไหว
พวกคนจนคนรวยด้วยสิ่งใด	จักมีใครได้คิดพิจารณา
ปากกับท้องมองไปมีใครเห็น	ยามยุคเข็ญเป็นพิษริษยา
ขาดน้ำใจให้สมเพชเวทนา	พวกมุสาหากินในถิ่นทอง
หากมนุษย์ผุดผ่องครองศีลธรรม	ทุกเข้าคำจำล้างทางหม่นหมอง
รู้จักคิดผิดชอบมอบใจครอง	มวลงพี่น้องต้องยิ้มอ้มใจเอย

แม่มาลี

ในโลกนี้มีใครใจเหมือนแม่
รักจากใจไหนเล่าเท่ามารี
แม่โลกนี้มีบ้างช่างใจดำ
รู้จักแม่แค่เพียงเสียงโงะจัน
แม่ทิ้งลูกผูกพันเพียงวันเกิด
ทิ้งลูกไว้ไรเมตตาไร้ปราณี
แม่มาลีนี้ไซ้ไรใครจักเหมือน
ห่วงมนุษย์สุดล้ำน่าบำเพ็ญ
หากโลกนี้ชีวิตคู่ผิดหวัง
ขาดสตรีที่เด่นเป็นมารดา

โลกผันแปรแม่พรากต้องจากหนี
แม่โลกนี้ชีวิตช่างผิดกัน
ลูกชอกช้าจำแม่แต่ในฝัน
ดวงชีวันหรรษาหา บ่ มี
แม่เติลิดเปิดเปิงละเลิงหนี
ดวงฤดีทวิเศร้เจ้าเข้าจรดเย็น
คอยมาเยือนเตือนใจให้แลเห็น
มิว่างเว้นเป็นแม่แม่เมตตา
อีกบางครั้งยังพลาดขาดแม่หนา
จงเรียกหามารีแม่ศรีเอย

วันหยุดเรียน

วันหยุดเรียนเวียนมาอีกคราหนึ่ง
หยุดเรียนว่างต่างปลื้มลิ้มตำรา
ยามเมื่อหนอยุ่หนตำบลไหน
หลักหินบาปทราบบัวไว้ให้บำเพ็ญ

ชวนคะนิงถึงหนูหนูผู้หรรษา
คงเฮฮาหาสนุกทุกเช้าเย็น
อยู่กับใครไม่หลงพระทรงเห็น
ถ้าหนูเป็นเช่นว่าน่าชมเอย

หอมกุศล ผลบุญ อุ่นฤทัย

โฆษณาถ้าไม่ได้ไม่จริง
เหมือนความคดีย่อยมีรูวาย
คำโบราณท่านเปรียบเทียบให้เห็น
ยามข้างตายหมายใช้ใบบัวบัง

คุณพลุดังปึงเดียวเดียวก็หาย
ถึงตัวตายกายดับกลับยิ่งดัง
ที่บำเพ็ญเห็นกลิ่นเหมือนมนต์ขลัง
ปิดได้มั่งแต่ยังต้องมองเห็นตัว

ความชั่วช้าถ้าคิดจะปิดไว้
ส่งความเหินห่างมาพาหมองมัว
แต่กุศลผลบุญหนุนชีวิต
ถึงจักแอบแนบไว้ไม่ไหวดัง
หอมอะไรไม่ซึ่งตรึงกลม
เพราะหอมนี้มิ่งองค์พระทรงชัย

เผื่อเมื่อไรไม่ช้าพาเห็นหัว
แสนน่ากลัวตัวจบพบความจริง
หอมสนิทติดกายทั้งชายหญิง
กลิ่นไม่เนิ่นยั้งพึงจรุงใจ
หอมกุศลทนอยู่สู้ไม่ไหว
หอมนี้ไซ้ให้สรวรรค์นรินดร

ทางชีวิต จิตมนุษย์

เป็นมนุษย์สุดเลิศประเสริฐศรี
ความชั่วดึที่เห็นเป็นอย่างไร
มนุษย์ไฝ่ในกิจชีวิตสุข
เพื่อสมหวังตั้งใจในชีวา
น้ำพระทัยในองค์ทรงเป็นเจ้า
ผู้รู้รักจักซึ่งตรึงฤทัย
คริสตชนล้นรักประจักษ์แจ้ง
พระบัญญัติชัดแจ้งแหล่งครบครัน
รักพระองค์จงตามความรักบอก
กิจศรัทธาพาเพิ่มเสริมกำลัง
ทางมนุษย์สุดยากลำบากแท้
พระจักช่วยอวยชัยไม่ละวาง

ก็อยู่ที่มีจิตวินิจัย
จักรู้ได้ให้คิดพิจารณา
ไม่ยากทุกสุขแจ่มแสงหา
ทุกเวลาหาองค์พระทรงชัย
ทรงรักเราเฝ้าแจ้งแถลงไข
ความรักไซ้ให้ชื่นรื่นชีวัน
พระแสดงแจ้งจริงเป็นมิ่งขวัญ
จงชวนกันหมั่นถือคือคริสต์
แสดงออกนอกตนเหมือนมนต์ขลัง
นี่คือพลังหลังไหลไม่จืดจาง
พระเสลี่ยงแลแม้เพียงเครื่องกีดขวาง
จักพบทางย่างก้าวพราวพริ้งเอย

ยามคะนิง ถึงพระคุณ

เห็นพี่น้องผ่องศรีดุจล้ำ
สงขรย่อนอยู่คู่ชีวัน
วัดแม่กลองร้องหาเมตตาจิต
ไม่เคยพลาดปรารภนาทั้งตาปี
ถึงหนทางห่างไกลไม่แปรผัน
ต่างทยอยคอยช่วยด้วยปัจจัย
วันเดือนปีที่ผ่านงานฉลอง
เพราะญาติมิตรจิตมั่นขวัญคงยืน
เพียงเฉลยเผยคำรำวจี
อุปถัมภ์คำจุนหนุนประคอง
งานสำเร็จเสร็จไปได้มากโข
พรสวรรค์บันดาลผ่านเรื่อยมา
วัดหวังว่าครานี้เรื่องหนี้สิน
คงจะเห็นเด่นจริงทั้งหญิงชาย

บุญที่ทำล้ำเลิศแสนเจิดจรัส
เหมือนกับฝันครันตื่นรื่นฤดี
พบญาติมิตรจิตเลิศประเสริฐศรี
ทุกนาที่ที่รับประทับใจ
ความสัมพันธ์มั่นคงล้นสงสัย
สมฤทัยไฝฝืนทุกวันคืน
ชาวแม่กลองร้องได้ไม่ต้องฝัน
ดูดาษคืนขึ้นตาพาสมปอง
น้ำใจดีที่งามตามสนอง
ต่างรับรองจ้องกันคันอุรา
ผลงานโชว์โก่เก่เส่นหา
พระเมตตาปราณีมีมากมาย
คงจะคืนล้นสุขพร้อมหลุดหาย
วัดคงคลายหายทุกข์เป็นสุขเอย

คนดี มีธรรม

อันคนดีมีธรรมแนะนำจิต	พระทรงฤทธิ์ชิดใกล้ไร้หมองศรี
พระคุ้มกันอันตรายหมายราวี	ดวงฤดีมีสุขทุกวันคืน
คนอธรรมทำชั่วใจมัวหมอง	เหมือนได้ครองของตรมระทมฝัน
ในหัวอกฟกซ้ำจำต้องกลืน	ความระรื่นชื่นสดหมดจากใจ
เป็นคนดีนี้ยากลำบากบ้าง	ต้องคอยสร้างทางจิตเป็นนิสัย
ตัดกิเลสเหตุชั่วตัวจัญไร	สู้เรื่อยไปไม่ท้อต่อลำเค็ญ
ต้องฝืนใจไม่ตามความลำเอียง	บางทีเสี่ยงเสี่ยงหลบพบทุกข์เข็ญ
ถูกคนชั่วหัวเราะเพราะบ่่าเพ็ญ	ไม่ยอมเป็นเช่นเขาเหิงอุรา
พระคัมภีร์มีคำที่นำจิต	ยามนึกคิดจิตใจให้ทรงธา
ว่าคนดีมีพระองค์ทรงเมตตา	ในชีวาพาสุขทุกขมลาย
ยามพระองค์ทรงเรียกกลับรับรางวัล	เมืองสวรรค์นั้นไซ้ไร้สูญหาย
เขาประสบพบหวังทั้งใจกาย	สุขสบายคลายโศกจากโลกเอย

ชีวิตคริสตชน

อันชีวิตคริสตชนจนหรือมี	ตายเป็นผีมีที่อยู่เพียงคูหา
ที่ฝังกันนั้นหรือคือบุญญา	ที่อุตสาห์หาไว้ให้มากมี
เมื่อร่างกายตายหลักกลับเป็นศพ	กลืนดลอบบอวลชวนให้หนี
ญาติพี่น้องร้องว่าขอลาที	ต่างไปชี้ที่ฝังทั้งน้ำตา
กุศลกรรมทำไว้ในอดีต	ส่องชีวิตพิศวาสวสนา
ลูกหลานเหลนเห็นยิ้มอ้มอุรา	ชนถ้วนหน้าพาสรรเสริญเจริญพร
คิดให้ซึ่งถึงบุญพระจุณเจือ	อย่าได้เบือเชื่อวาทิที่พระสอน
ทางกางเขนเห็นสว่างทางจร	ยามพักผ่อนนอนสงบพบพระเอย

ปีศาจลึกลับ

ปีศาจลึกลับที่ผลิตผลล้น
การกลับใจไม่จริงกมล
พระเมตตาไม่ไถ่ใครไม่เอา
แล้วจกเฝ้าเอาโทษหรือโกรธใคร
25 ปีมีครึ่งหวังให้เจอ
ใครที่หลงคงพลาดขาดบำเพ็ญ
ทางชีวิตชิดพระจะสู้
พระคุ้มครองป้องกันไม่บรลย
ถึงจกสิ้นดินฟ้ามหาสมุทร
ทรงสนิทชิดใกล้ให้ประทาน

ยังมีใครใจแข็งแ้งไม่สน
คงไม่พินหน่มมองครองดวงใจ
ถ้าใดเขาเบาปัญญาน้ำตาไหล
พระโปรดให้ไม่เอาเฝ้าล่าเค้น
ใครละเมอเผลอใจได้ทุกข์เข็ญ
ทุกเข้าเย็นเห็นทางเป็นอย่างไร
ทุกนาที่มีสว่างทางไสว
กอบการใดได้ผลผลตระการ
พระสูงสุดจุดช่วยด้วยสงสาร
สู่วิญญาณหวานฉ่ำล้ำยิ่งเอย

ทางชีวิต

ทางชีวิตพิสวงจงพิเคราะห์
ทางสนุกสุขสบายหลายคนพึง
ทางลำบากหาการู้สู้ยิบตา
ทุกข์มาก่อนตอนต้นหม่นหมองมี

เลือกให้เหมาะเจาะจงคงสมหวัง
เพราะไม่พึงตั้งจิตคิดให้ดี
กายภาคน้ำพาพบสบราศรี
ปลายชีวิแต่ยั้มอ้มใจเอย

เร่เกิด พร้อมเปิดตา

ไอ้กางเขนเป็นไม้ให้ความรัก
ยามมนุษย์สุดเศร้าเหงาชีวิต
พระทรงอยู่รู้แจ้งในแหล่งหล้า
มอบประทานผ่านมาย่าอาทร

สองประจักษ์รักมากจากสวรรค์
เพราะโทษทัณฑ์กันทางที่เที่ยงจร
โปรดเมตตาพาสะละอนุสรณ์
เร่วิ่งวอนตอนมีชีวิตเอย

ทางกางเขน

ขอพระองค์ทรงสอนตอนจิตเศร้า ช่วยบรรเทาเอาใจให้ความหวัง
ยามลำบากยากไร้ให้กำลังใจ อีกเสริมพลังทั้งเฝ้าเข้าถึงเย็น
ยามลูกต้องหมองหม่นทนลำบาก ยามต้องพราจากพี่น้องครองทุกข์เข็ญ
เหมือนหนามยอกชอกข์สุดลำเค็ญ คือกางเขนเป็นเอกต้องแบกไป
ยามพี่น้องปองร้ายทำลายมิตร เฝ้าจับผิดจิตหม่นทนไม่ไหว
ขอเมตตาอย่าโกรธโปรดภัย เพื่อยู่ไกลไม่กางเขนมีเว้นวัน
ให้ลูกพบสมหวังดังพระแม่ ไม่ท้อแท้แนใจไปสวรรค์
ยามหม่นหมองต้องทั้งทุกสิ่งอัน ที่พัวพันอันตรายปลายชีวา
ให้กางเขนเป็นเอกลูกแบกได้ ด้วยดวงใจเฝ้าปองร้องเรียกหา
แม้ขึ้นชมตรมเศร้าเหงาอร่า โปรดเมตตาปราณีช่วยชี้ทาง
เพราะบาปกรรมนำองค์ลงมาได้ ทรงขับไล่ภัยรึที่กิดขวาง
ให้ลูกพามาอย่าละวาง ไม่เห็นทางทางรอดและปลอดภัย
โปรดสอนลูกผูกรักสมัครมัน นำชีวนั้นคงอย่าสงสัย
ให้กางเขนเห็นขึ้นเหนืออื่นใด เพราะเป็นไม้ให้สวรรค์นิรันดร

แม่มารี

วันฉลองผ่องไท้พระแม่เจ้า
ลูกมอบกายถวายจิตเป็นนิกาล
ปัจจุบันอันตรายมากมายแท้
มีลูกเต้าเฝ้าเสียงเลี้ยงแบบคน
จึงสั่งคมลัมลูกต้องคลุกคลาน
อยากจะพบสบหญิงมิ่งขวัญตา
คือหญิงพร้อมยอมสมัครรักสามี
เป็นแม่บ้านการกิจไม่บิดเบียน
ใจก็รักฝักใฝ่ในลูกเต้า
มียอมเสียงเลี้ยงกายสบายดี
หญิงอย่างว่าค่าล้ำน้ำใจแท้
คดีโลกโศกเศร้าเหงาอร่า
แต่มนุษย์สุดปลื้มลิ้มกันง่าย
ขอกายงามทรมานใจไผ่ประชัน
เครื่องสำอองต่างคันเทียวค้นหา
พบแพชั่นทันสมัยไม่รอรื
คงมีแต่แม่มารีที่เลิศล้ำ
ความบริสุทธิ์ผุดผ่องส่องอำไพ

ลูกน้อมเกล้าเฝ้าจองร้องเรียกขาน
มอบวิญญาณหาญสู้หมู่ผจญ
หญิงเป็นแม่แต่ใจไม่ค้อยสน
แต่กมลจนจรรมไม่นำพา
ทุกสถานบ้านช่องร้องเรียกหา
เป็นภรรยาหน้าที่แม่ศรีเรือน
ทำหน้าที่มีใจใครจักเหมือน
คอยเย็บเย็บเย็บเพื่อนใจให้สามี
คอยบรรเทาเฝ้าปิดสิ่งบัดสี
แต่ลูกนี้มีวิญญาณงานโสภา
สมเป็นแม่แนชดัดปัญหา
คงสร้างซากกว่าที่เห็นมิเว้นวัน
ขอบแต่งกายหมายปองมองแข่งขัน
ไม้นึกหวั่นพรันใจเป็นโรมี
เรื่องราคาพาจ่ายมิหน่ายหนี
เป็นสตรีที่ต้นผู้สนใจ
เป็นแม่นำล้ายุคทุกสมัย
เชิญหญิงไทยไผ่ตามทุกยามเอย

ศักดิ์ศรีมนุษย์

ถ้ามนุษย์บุตรพระ ณ ภาณนี้
ใช้ชีวิตจิตใจไม่อาทร

อันศักดิ์ศรีที่พระประทานมา
มนุษย์เด่นเช่นองค์พระทรงชัย

มนุษย์ซึ่งจึงต้องสนองตอบ
มอบชีวิตจิตใจให้ยืนยง

รักพี่น้องมองเห็นมิเว้นว่าง
เอาศีลธรรมคำจูนหนุนถุติ

พบความทุกข์สุขไซ้ไรในชีวิต
อย่าได้ทิ้งสิ่งหมองครองฤทัย

อย่าได้ริมิชอบเพียวกอบโกย
เมตตาจิตคิดช่วยด้วยบำเพ็ญ

คนมีทรัพย์กลับใจไม่กดขี่
เห็นคนจนคนยากหากแบ่งปัน

คนอดอยากยากไร้ไม่จีปลักัน
ต่างเพียรพรว์ทำงานคร้านไม่มี

คนชอบเล่นวันห่างทางอบาย
ช่วยบรรเทาเข้าค่านาวีโล

ลืมนักดิ์ศรีที่พระเจ้าเฝ้าสั่งสอน
ไม่อาวรณ์ยอนหาพาสใจ

คือฉายาอย่าคิดจิตสงสัย
พระมอบให้ใจมนุษย์ดูจพระองค์

ความขึ้นชอบมอบตามความประสงค์
ให้ความหลงงห่างทางชีวิ

ช่วยกันสร้างทางใจวิไลศรี
สิ่งราศีหนีพ้นอย่าสนใจ

พากันคิดจิตแผ่ช่วยแก้ไข
ควรห่วงใยใจเศร้าทุกเข้าเย็น

ความอดโรยโรยหาพาทุกข์เข็ญ
มิว่างเว้นเห็นผ่องพี่น้องกัน

ความปราณีที่เลิศเปิดแข่งขัน
นำสุขสันต์ทรรษาทั้งตาปี

ให้กลมล้นธรรมนำวิถี
ทั่วธานีปรีดาพาสุขใจ

สังคมคลายหายหมองครองสดใส
ทั่วเมืองไทยใจผ่องร้องไชโย

แค่ลูกแม่

พ่อรักแม่แต่เดิมเริ่มอบอุ่น
บัดนี้แสงแรงรักมักหลอกลวง
แม่เจ้านี้ชีวิตผิดหวังมาก
แม่จึงเพียรเขียนคำร่ำอาลัย
แม่ชอกช้ำน้ำตาพาบ้านทึก
แม่ต้องหมองครองเศร้าเหงาอร่า
พ่อดื่มเหล้าเข้าส่ายป่วยจรวดคำ
ทั้งแม่เจ้าเฝ้ายากตรากตรำงาน
ทนอดอยากยากแค้นแสนรันทด
แม่จิตอ่อนหัวใจพ่อไม่เป็น
ยามพ่อกลับหลับนอนค่อนข้างคึก
ปล่อยแม่เจ้าเฝ้าหาน้ำตานอง
มีแต่กินรินเหล้าเอากับแกล้ม
ออกลิ้งค่างบางที่มีลวดลาย
มีเงินบ้างต่างถนอมอมไฉ่คิม
เมื่ออแงแม่ไม่ให้ใช้กำลัง
พ่อเจ้าทำซ้ำใจให้แม่ลูก
เพื่อลูกพันหมั่นหมองครองฤทัย

พ่อเจือจุนหนุนใจดูใหญ่หลวง
แม่ข้าทรวงห่วงเจ้าเฝ้าหนักใจ
แม่ลำบากมากล้นคนพลิกไส
เพื่อลูกได้ใช้จำเป็นตำรา
เลือดเป็นหมึกกลี้งข้าจำเถอะหนา
เดือนลูกยาอย่าปลื้มลิ้มเหตุการณ์
หัวรอน้ำทำเบือนจิตกิจในบ้าน
ปล่อยลูกหลานบ้านช่องครองลำเค็ญ
ข้าวปลาอดหมดตั้งคั้งทุกข์เข็ญ
ลูกคงเห็นเป็นพยานบ้านไม่มอง
มิรู้สึกนิกายใครให้หม่นหมอง
พ่อคุยก้องฉลองวงกังสบาย
หน้ายิ้มแย้มแถมคุยโวไขว่สหาย
มิรู้ยากกลายเป็นเป้าให้เขาขัง
พ่อเจ้าปลื้มลิ้มคิดจิตปลุกฝัง
มีบ่อยครั้งยังตีดำถ้าขัดใจ
ชนดุฎลูกแม่แย่งจริงไหม
ลูกจงได้ไกลห่างพ่อสร้างเอย

ลิ้นคน

สักวาอาลิ้นคนช่างวนวาก	เดี๋ยวกระดูกกระดูกดิกลิกได้หลาย
หญิงหลงกลมนต์เสน่ห์เล่ห์ลิ้นชาย	อีกมากมายชายตายดินเพราะลิ้นเออ
โลกมีเคราะห์เพราะลิ้นปลิ้นตลบ	จึงเกิดรบรบคัศตรูอยู่เสมอ
สันติภาพขาบซึ่งซึ่งจะเจอ	ลิ้นต้องเปรอเมยอคำหวานสมานจริง
สุนทรพจน์หยดย้อยเพราะร้อยลิ้น	กระดูกดินลิ้นมนต์คนก็หึง
โลกมีกรรมกรรมลิ้นเพราะลิ้นดิง	พอเงินถึงดั่งลิ้นพลิกกระดูกคำ
สังคมแยกแตกสลายเพราะปลายลิ้น	กระดูกดินผินผิดคิดแล้วฆ่า
คำเป็นขาวขาวหายกลายเป็นดำ	เพราะลิ้นนำทำหน้าที่เปลี่ยนสีเดิม
เห็นใครดีมีทรัพย์รับเข้าช่วย	ลิ้นก็ด้วยช่วยจ่าแรงเร่งส่งเสริม
ใครโชคร้ายกายข้ากรรมซ้ำเดิม	ลิ้นประเดิมเริ่มบ่นก่นนินทา
ไม่มีลิ้นกินอะไรก็ไรรส	สุนทรพจน์หมดลิ้นลิ้นคาถา
คนหลอกหลอนปล้อนปลิ้นเพราะลิ้นพา	คนเมตตาอาจिनเพราะลิ้นมนต์
ลิ้นมนุษย์สุดจักใช้ได้หลายอย่าง	เพียงแตกต่างบ้างกิเลสบ้างเหตุผล
คริสต์ชนคนดีมีหรือจน	ให้ต่างพันมลทินจากลิ้นเอย

กลอนบทสอน

สตรีใดไร้ศีลก็ลิ้นสวย	บุรุษด้วยม้วยศีลก็ลิ้นศรี
พระสงฆ์ใดไร้ศีลก็ลิ้นดี	ราชการที่หนีศีลก็ลิ้นคน
พยายามงามเด่นเป็นบันได	สำเร็จได้ไม่ยากหากฝึกฝน
อันที่พึงพึงได้ใจกายตน	ระวังกลมนต์เสน่ห์เล่ห์ลิ้นลวง
อันศักดิ์ศรีมีค่ากว่าเงินทอง	อย่าให้หมองตรองตริกนิกหึงหวง
คนจักดีมีธรรมประจำทรวง	คนหลอกลวงล่องพันคนนินทา

ศึกษาดีมีทรัพย์นับหยิบฉวย
ทำความดีดีสนองพระองค์
คนจะงามงามที่ใจใช้ใบหน้า
คนจะแก่แก่รู้ใช้อยู่นาน
ดีจากใจใจดีนี้หายาก
ดีแต่อวดอวดดีมีคุยโต
มีคู่ดีมีสุขทุกสถาน
มีคู่กินสินทรัพย์ต้องอับอาย
อยู่เรือนพังยังดีไม่มีทุกข์
ถึงยากจนล้นธรรมค่าประคอง
พอมีกินยินดีมีพอใช้
ถ้าคับฝืนกินเจ็งก็เฮงช่วย
เห็นคนล้มสมจิตอย่าคิดข้าม
ผิดเป็นครูรู้ไว้ไผ่ดำรง
อันมิตรดีมีหนึ่งถึงจะน้อย
เป็นยาจากตกแหล่งแห่งราชา
เมื่อคิดผิดพลาดอาจหมดตัว
มีมานะพยายามตามกำลัง
อันอ้อยตาลหวานล้นแล้วล้นชาก
ถึงเจ็บอื่นหมิ่นแสนแค้นเสื่อมคลาย
จะอวดดีมีควรที่ชวนอวด
จะว่าดีดีแท้แน่แท้ใจ
ไม่มีกิจคิดค้อยู่เปล่าเปล่า
เขาไม่ถามความมาอย่าพาที

ยามเจ็บป่วยช่วยได้ใช้รักษา
ทำชั่วคราพาชั่วติดตัวนาน
ส่วยจรรยาหาไว้ใช้ตาหวาน
รวยสินทานท่านว่าไว้ใช้บ้านโต
ดีแต่ปากปากดีมีอีกโข
ดีแต่โวไม้ดีนี้มากมาย
มีคู่ผลาญนานวันพลันฉิบหาย
มีคู่ตายคลายทุกข์สุขสมปอง
ต้องติดคุกทุกข์เศร้าเฝ้าหม่นหมอง
ดีกว่าปองต้องทุจริตคิดร้าย
หากินไปไม่ต้องร้องขอห่วย
พนันด้วยช่วยจอดมอดเร็วลง
เจอคนงามทราวมใจอย่าได้หลง
ผู้ทะนงหลงตัวมัวปัญญา
ดีกว่าร่อยคอยคิดริษยา
ยังดีกว่าข้าใช้อยู่ในวัง
ถ้าไม่ชั่วตัวดินไม่สิ้นหวัง
จะเป็นพลึงยังสู้ไม่รู้จักตาย
แต่ลมปากหากหวานนานมิหาย
เจ็บจนตายหมายเหินบ่ที่เจ็บใจ
อย่าประกวดอวดดีที่ส่งสัย
ดีวิไลไม่พ้นคนใจดี
ขึ้นเรือนเขาเมาจัดนำบัดสี
ก่อไมตรีดีกว่ากล่าเป็นพาล

ก่อนจักทำจำต้องเฝ้าตรองตรึก	จักทำศึกฮึดสู้ดูทหาร
ทำอะไรให้ร่างวางโครงการ	แก้ส้นดำนานวันมันต้องเบา
รักศักดิ์ศรีดั่งามเปรียบหามจั่ว	รักความซื่อตัวทรมเปรียบหามเสา
รักทั้งคิมทั้งชั่วต้องมัวเมา	หามจั่วเบาเสาทับดับชีวี
ถึงหมดหวังหวังหมดต้องหมดหวัง	เกิดจิตตั้งตั้งจิตอย่าคิดหนี
ล้มแล้วลุกปลูกใหม่จึงได้ดี	สิ่งตนมีดีทนอจพอใจ
ยามเป็นเด็กเล็กอยู่รู้จักอด	อนาคตหมดหมองครองสดใส
มีความรู้ชุ่นไม่เป็นภัย	พึงอาศัยได้แน่นแก่ตัวเอย

สามสิ่งที่ควรเฝ้า

ประหยัดใช้ เฝ้าจิต คิธมานะ	อดสาหะ จะช่วย อำนวยผล
ใจพร้อมสรรพ รับใช้ ไม่อับจน	เชิญทุกคน สมตาม สามสิ่งเอย

ข้อคิด

ลูกเต้าเฝ้าคิดบ้าง	เป็นไร
พ่อแม่แก่เฒ่าไป	ล่วงพ้น
ความดีที่ห่วงใย	ในลูก นานพอ
พ่อแม่แลสุขสัน	หวังไว้สมใจเอย

ลืม หรือ จำ

ลืมพระคุณ บุญทาน ที่ตนทำ
แต่ควรจำ ล้ำเลิศ เกิดจากเขา
ยามมีทุกข์ ปลูกใจ ให้บรรเทา
เป็นร่มเงา เฝ้านำ จำไว้เอย

เสียงสวรรค์

พวกชาตงานงานชอบประกอบกิจ	พาชีวิตจิตใจให้ลุ่มหลง
คอยเวลาทำที่ที่ทะนง	ต่างยุยงหลงตามความนิยม
ศีลธรรมจำต้องคอยจองพลาญ	เป็นผลงานด้านหนึ่งซึ่งชื่นชม
แพร่สะพัดจัดไว้ในสังคม	มนุษย์ล้มจมดิ่งก็ยิ่งดี
เห็นชาตงานงานทำที่ล้ำยุค	งานที่ชุกปลุกกระดมได้สมหวัง
พวกนิสิตคิดหลงคงเป็นพลัง	มอบกระทั่งทั้งชีวิตและจิตใจ
หวังทำลายขยายชาติศาสน์กษัตริย์	ปฏิบัติลัทธิธิแก่ไข
วิกฤตกาลบ้านเมืองเรื่องปลอดภัย	นำมาใช้ให้เห็นเป็นแนวทาง
ให้ปากท้องร้องเรียนเพียรพยายาม	ต่างประนามความชั่วตัวขัดขวาง
แต่กรุงจักรมกุ่มเป็นหลุมพราง	เพื่อจะสร้างทางเดินเจริญตา
ใช้แพ้นับพันเพิงสิ่งเรงรมย์	ให้สังคมชมชอบมอบปรารณา
สิ่งแยบยวนล้วนแก่เล่ห์มายา	พร้อมกับค้ายาเสพติดคิดทำลาย
มียุยงส่งเสริมเริ่มจรรจอล	ทั้งจีปัลลันเมืองเรื่องฉิบหาย
อะไรนิคคิดค้นแนมถึงตาย	ก่อการร้ายหมายราญผลาญบ้านเมือง
ชาตงานจ้องปองร้ายทำลายธรรม	วินาศกรรมนำทุกขันธ์จนคงเหลือ
โลกวุ่นวายหลายทางสร้างขุ่นเคือง	มีแต่เรื่องเฟื่องฟูอยู่ทุกวัน
จงระวังซึ่งจิตพิจารณา	ทุกเวลาชาตงานงานแข่งขัน
มันมุ่งร้ายขายหญิงสิ่งสามัญ	รีบป้องกันหมั่นคิดเป็นนิจเทอญ

รักของแม่ ถึงลูกหญิง

ยามแม่คิดจิตคะนึ่งถึงลูกรัก	สุดจะหักรักรักจริงเป็นมิ่งขวัญ
ลูกเป็นหญิงยิ่งชวนควรรำพัน	อยากพบวันบรรดาทั้งตาปี
แม่ลำบากยากไร้ในชีวิต	สุดจักคิดจิตหมองครองเกศ
แม่จึงเฝ้าเฝ้าทรวงทรวงฤดี	ฝากวจี้นี้อายารวนเร
ลูกอยู่แหล่งแห่งหนตำบลไหน	ยามห่างไกลใจมันอย่าหันเห
ระวังตัวกลัวภัยไม่เสเพล	ลูกอย่าเตร่เร่ไปในสิ่งทราหม
อันชีวิตผิดจรรยาไม่ล้ำยุค	ความสนุกปลุกตาพาลันหลาม
ลูกไม่ยั้งชั่งใจหลงใหลตาม	ทุกโมงยามความเศร้าจะเข้าครอง
หนทางเดินเพลินตาพาลอกหลอน	แสงสะท้อนซ่อนขัดสิ่งกลัดหนอง
ลูกหลงเดินเพลินช้ำน้ำตานอง	แล้วลูกต้องครองขมระทมใน
ขอลูกอย่าอย่าหลงมองงักจกร	อย่าหลงรักภักดีสี่สไ
ถึงเพชรนิลจินดาพาล่อใจ	อย่าหลงใหลให้คิดพิจารณา
สิ่งที่เห็นเป็นแก้วดูแวววับ	อย่าหลงจับจับไว้หรือใฝ่หา
มันเป็นแก้วแพรวจริงสิ่งมายา	ลูกรับมาคราแตกก็แหลกราญ
หวานเป็นลมขมเป็นยาท่านว่าไว้	ลูกจงได้ใช้ปัญญาอย่างกล้าหาญ
หลบเป็นปีกหลีกเป็นหางอย่างเชี่ยวชาญ	ลูกจักผ่านด่านชีวิตคิดไม่จน
อย่าหลงคำพรา้งพรอดที่ทอดอ้อน	คำปลิ้นปล้อนวอนมาอย่าได้สน
ถึงลำบากยากไร้ให้อดทน	อย่าเวียนวนสนตามความผันแปร
จักไปไหนใครชวนอย่าด่วนรับ	เคี้ยวย่อยยับนับร้อยด้วยรอยแผล
ยามหมดเนื้อเยื่อใครเหลียวแล	ยามลูกแม่แต่คืนใครพินมอง
ขอลูกจำคำวจีที่แม่สอน	เป็นบุญชรสอนไว้ใส่มอง
ให้ลูกเพียรเรียนจำให้เข้าของ	ให้ผูกผ่องครองคุณกุลสตรี

แผลชั้นลำนานาอย่าเมามัว
 เกียรติหญิงไทยให้อยู่คู่ชีวี
 แม่หาอัฐิปัดสุมทุกบาทเหรียญ
 จงคะนึ่งถึงหยาดเหงื่อเพื่อได้มา
 อันศักดิ์ศรีนี้หนาย่าให้หมอง
 อย่าหลงผิดคิดเห็นไม่เป็นไร
 จักทำใดให้ทำแต่กรรมดี
 จะได้พบสบหวังดังวิวรณ
 สตรีใดไร้ศัลก็สิ้นสวย
 พระสงฆ์ใดไร้ศัลก็สิ้นดี
 คำโบราณท่านเปรียบเทียบเอาไว้
 หญิงชั่วสารท่านแฉ่งแฝงกังวล
 ศักดิ์ศรีมีทรัพย์นับหยาบฉวย
 ทำความดีดีสนองผ่องกายา
 คนจกงามงามที่ใจไซ้ใบหน้า
 คนที่แก่แก่รู้ไซ้อยู่นาน
 ดีจากใจใจดีนี้หายาก
 ดีแต่อวดอวดดีมีคุยโว
 หากคู่ดีมีสุขทุกสถาน
 หากคู่กินสินทรัพย์ต้องอับอาย
 สุนทรภู่ครุเก่าเอาใจสอน
 ลูกจงหมั่นหนักพาดริกตรอง

อย่าแต่งตัวยั่วยวนชวนบัดสี
 เป็นราศีมีค่ากว่างามตา
 ให้ลูกเรียนเพียรยากลำบากหนา
 ทุกเวลาพาเยื่อนคอยเตือนใจ
 ให้ผูกต้องดั้นด้นสิ้นดักชัย
 สัมเมื่อใดไม่ช้าพาม้วยมรณ
 ตามวิถีที่พระเจ้าเฝ้าสั่งสอน
 เป็นอาภรณ์ตอนพราจากจากโลกิ
 บุรุษด้วยม้วยศัลก็สิ้นศรี
 ราชการที่หนีศัลก็สิ้นคน
 คอยเตือนใจให้ขยันหมั่นฝึกฝน
 จักได้พ้นคนมองจ้องนินทา
 ยามเจ็บป่วยช่วยได้ใช้รักษา
 ทำชั่วคราพาชั่วติดตัวนาน
 สวยจรรยาหาไว้ไซ้ตาหวาน
 รวยสินทานท่านว่าไว้ไซ้บ้านโต
 ดีแต่ปากปากดีมีอีกโข
 ดีแต่ไม้ไก่อ้อมมีมากมาย
 หากคู่ผลาญนานวันพลันฉิบหาย
 หากคู่ตายคลายทุกข์สุขสมปอง
 เดือนสังวรย้อนแจ้งแหล่งความหมอง
 ให้ข้าของปองตามอย่าข้ามไป

เกิดเป็นหญิงให้เห็นว่าเป็นหญิง
เป็นหญิงครึ่งชายครึ่งอย่างใจ
เขาเตือนใจให้รักในศักดิ์หญิง
ประเพณีดั้งตามนิยม

รักผุดผ่องของแม่นั้นแน่นัก
รักแม่อยู่ชู้ชาติยามคลาดไกล
รักแม่ช่วยอวยชัยในยามทุกข์
รักแม่เหมือนเพื่อนยากจากสำเนียง
รักแม่พร้อมยอมพลีชีวิตรวย
รักแม่ปลื้มคัมค้ำล้าลาวันย์

รักแม่สร้างทางเดินเจริญตา
รักแม่งามตามลูกยากถูกภัย
รักแม่สู้ห่มมารรังความจิต
รักแม่โปรดโรยยิ้มอ้อมใจเพลิน
รักแม่แจ่มแย้มหวานผ่านใจลูก
รักแม่พร่ำร่ำสอนมิอ่อนใจ

รักแม่เพียรเวียนหาคราระทม
รักแม่มอบตอบให้ด้วยไมตรี

รักแม่ปลอบมอมตามยามเหี่ยวแห้ง
รักแม่กลบหลบหมองต้องโรยรา
รักแม่ป้องหมองข้าด้วยกำชับ
รักแม่เฝ้าเอาใจไฝ่ระวัง

รักแม่กลืนขึ้นชมระทมเศร้า
รักแม่จ้องหมองลบกลบราศี

อย่าทอดทิ้งกิริยาอัธมาลัย
ใครเขาไม่สรรเสริญเมื่อนารมณ
ให้ประวิงหยิ่งไว้ให้เหมาะสม
ให้ชื่นชมสมหวังทั้งเมืองไทย

คนอื่นรักจักแท้แนใจน
รักแม่ให้ไกลห่างอยู่ข้างเคียง
รักแม่ปลุกสุขล้นพ้นน้ำเสียง
รักแม่เสียงเสียงลูกผูกสัมพันธ์
รักแม่ตายหน่ายกลัวชั่วมหันต์
รักแม่นั้นหันแก้อเมื่ออาลัย

รักแม่พาหาสุขทุกสมัย
รักแม่ไกลไม่ห่างบนทางเดิน
รักแม่ชิดติดตามยามห่างเหิน
รักแม่เงินเมินท้อต่อโรคภัย
รักแม่ผูกलगงเส้นสงสัย
รักแม่ไฝให้ห่างทางราศี

รักแม่พรหมสมปองแสนผ่องศรี
รักแม่นี้มีอิสสรสโอชา

รักแม่แผ่แรงฤทธิ์ผลิตพรรษา
รักแม่กล้าพาฟันคินกำลัง
รักแม่รับกับชีวิตที่ผิดหวัง
รักแม่พึ่งทั้งช่วยด้วยยินดี
รักแม่เจ้าเฝ้าโลมชโลมศรี
รักแม่ชี้ค้ำค้ำจำเป็น

รักแม่ชวนครวญครำน้ำตาตก
รักแม่พบสพหาคราล่ำเคঁญ
รักแม่มองจ้องหาคระระกำ
รักแม่ซึ่งตริทรวงบ่วงสัมพันธ์
รักแม่ทนจนยากจากชีวิต
รักแม่มากหากเหลือเปื้อระอา

รักแม่ยกปกป้องสิ่งหมองเหม็น
รักแม่เด่นเห็นอยู่คู่ชีวิต
รักแม่จ๋าเล่าเลศแสนเจ็ดจันท
รักแม่หวนฝันเพื่องเรื่องนานา
รักแม่ปิดอิดโรยยามโหยหา
รักเลิศกว่าหามิที่ไหนเอย

หญิงสามน้ำ

หญิงสามน้ำคำบุราณท่านเปรียบไว้ น้ำหนึ่งใจมจรุสพจน์ปราศรัย
สองน้ำมือคืออาหารงานทั่วไป
หากชายใดได้พบประสบเจอ
หล่อนจักช่วยอวยชัยในชีวิ
ถึงจักต้องล่องหนดับลไไหน
หญิงสามน้ำน่านสมอารมณ์ปอง
สังคมไทยในยุคบุกพระจันทร์
ที่เลี้ยงลูกปลูกฝังดังฤทัย
กุลสตรีที่อยู่กลางระหว่างบุตร
บุตรเจริญเพลิกุลพัฒน์มลทิน

สามน้ำใจในคุณกุลสตรี
นั้นแหละเนื้อเธอแน่มแม่โถมศรี
ยอดนารีมีค่ากว่าเงินทอง
เหนือจรดใต้ให้คิดติดสมอง
ใครได้ครองต้องสุขทุกวันไป
แม่จอมขวัญผันผ่องมองเห็นไหม
คอยอยู่ใกล้ไฟหาเป็นอาจิด
หล่อนประจุกุหลาบแย้มแหม่มช่อนลิ้น
สมถวิลหญิงแท้คือแม่เอย

หญิงไทยแลนด์

สักวาปางงอิกสงสัย
ต่างแข่งขันพลันละประเพณี
สมัยเก่าเขาตัดไม้ตัดผม
เริ่มยุคแพร่แฟชั่นกันทั่วไป
ริใส่เสื้อเนื้อบางบางแขนกุด
ทั้งคอกว่างบางใส่เห็นในดี
ทั้งผ้าถุงโจงกระเบนเป็นสเก๊ต
กระโปรงบานนานไปไม่โสกา
หันมามุ่งนุ่งแมคซิมินิสเก๊ต
เห็นแฉล้มแจ่มดีชีทรูตาม
มาถึงยุคชุดเด่นเห็นฮอทแพน্থ์
กางเกงฟิตชิดกายหมายประชัน
เลิกสามส่วนชวนให้ใจหงุดหงิด
เสื้อยัดฟิตชิดร่างต่างชอบใจ
ยามเข้าโบสถ์โปรดคิดพิจารณา
พระทรงจรรมล้ายุคทุกนาที่
เกดยิ่งใหญ่ในยุคบุกพระจันทร์
พวกแม่บ้านผ่านเห็นเป็นอย่างไร
แม่มุ่งสั้นวันนี้มีลูกเล่า
คงจะบันลั่นจู่ดูโศกา
หากปล่อยไปไทยแลนด์ที่แสนงาม
โบสถ์คงเด่นเป็นไนท์คลับขอรับรอง

ที่หญิงไทยได้ปลื้มลิ้มศักดิ์ศรี
เกียรติสตรีที่ล้นไม่สนใจ
เปลี่ยนนิยมผมหญิงพลิกสมัย
สตรีไทยในทุกแห่งแต่งแฟชั่น
บ้างสวมชุดสะกดตานานาสี
ปากก็มีสีแต้มแก้มคิ้วตา
แฟชั่นเกิดเลิศสไตล์ไทยหรั่งจำ
ยาวปิดขาว่าปองมองไม่งาม
พาประเจิดเกดอยู่กรุงสยาม
ทุกโมงยามตามเพื่อนต้องเหมือนกัน
สาวไทยแลนด์แสนย่งนุ่งแข่งขัน
ต่างก็สรรฝันเพื่อทั่วเมืองไทย
เลยเกดฮิตผลิตขายผ่านสมัย
นิยมใช้ไทยแลนด์เมืองแฟชั่น
แต่งกายหาหน้าองค์พระทรงศรี
จรรวมามีที่ปองต้องอาลัย
ความอายนั้นมันตายหายไปไหน
ลูกของใครให้คิดพิจารณา
ลูกของเราเอาไว้เท่าไรหนา
ก่อนเวลามาถึงจึงควรตรอง
คงอร่ามงามแท้แฟชั่นหมอง
นามไม่พองหมองเศร้าเหาเต็มที

อันสาวไทยใครเห็นว่าเด่นนัก
 ถือตามคำพร้าฝากจากมารี
 เกียรติหญิงไทยใช้ดีมีค่ายิ่ง
 เลิกมัวเมาเฝ้าตามความหลอกลวง
 ธรรมชาติบิดาใจในเรือนร้าง
 โลกจะได้ไสสดแสนงดงาม
 อันสตรีมีศักดิ์เด่นเป็นแม่ได้
 คุณแม่ดีที่โลกไซร้ใครบูชา
 ขอหญิงไทยได้ชื่อคือคุณแม่
 จนสังคมชมจริงว่าหญิงไทย

ควรจะรักฝึกใฝ่ในศักดิ์ศรี
 งามความดีจริงกว่าทั้งปวง
 ศักดิ์ศรีหญิงมีขวัญนั้นใหญ่หลวง
 ควรทึงหวงปวงบุตรหลานที่ผ่านตาม
 พระทรงสร้างอย่างวิจิตรอย่าคิดหยาม
 หญิงอร่ามงามเด่นเป็นมารดา
 เกียรติตรีเกียรติในคุณแม่แน่นักหนา
 แต่งกายาน่าเคารพพบทั่วไป
 มีดวงแด่แพร่ธรรมนำสดใส
 เป็นแม่ไซร้ใจพินมลทินเอย

เสียงระฆัง

เสียงระฆังฟังเพราะเสนาะโสต
 เสียงระฆังกังวานผ่านทุกวัน
 เสียงระฆังดังเราเข้าเที่ยงเย็น
 เสียงระฆังดังลั่นอยู่มั่นคง
 เสียงระฆังดังกู่ทั่วหมู่บ้าน
 เสียงระฆังดังภิรมย์สมใจปอง
 เสียงระฆังดังสำเนียงเสียงของพระ
 เสียงระฆังดังเยียนเตือนทุกคน
 เสียงระฆังดังแจ้งแถลงข่าว
 เสียงระฆังดังออกบอกรายการ
 เสียงระฆังดังแล้วแป้วใจหาย
 เสียงระฆังฟังเกิดเปิดหูตา

เป็นอุโฆษโอศออันวอนสวรรค์
 เขิญแบ่งปันวันเวลาหาพระองค์
 เดือนบำเพ็ญเช่นกาวยาลิมหลง
 เดือนพระวงศ์พระเจ้าเฝ้าคุ้มครอง
 เป็นสัญญาณบ้านพระจะฉลอง
 ทารกร้องฉลองเกิดกำเนิดมา
 ให้ลดละผลและความชั่วมืดค้นหา
 พระเมตตาปรานีเอื้อเหลือประมาณ
 มีศีลกล่าวสวาทหนุ่มรักสมัครสมาน
 เมื่อมีงานท่านสั่งมราชประกาศมา
 มีคนตายกายสิ้นขวัญผวา
 กาลเวลาค่าเข้าเท่านี้วันดี

เรามาช่วยวิญญาณในไฟชำระกันเถิด

เหล่าวิญญาณผ่านกรรมที่ทำได้	ต้องชดใช้ในไฟชำระที่รุ่มเผา
เขาต่างรอขอเมตตาพบบรรเทา	มีแต่เราเขาร้องทออย่าดูดาย
วอนพระให้ได้สมเพชเวทนา	ใช้มิสซาภาวนาพาถวาย
เพื่อโทษทัณฑ์นั้นสิ้นพลันมลาย	ต่อผู้ตายวายชนม์พ้นเร็ววัน
เขาจะคิดจิตคั่นถึงเราด้วย	เขาจักช่วยด้วยกุศลบนสวรรค์
เขาจักขอต่อพระไซริ้ให้พบกัน	ณ ที่นั่นบันดาลเขาเราช่วยเอย

แต่พระเจ้าทรงสร้าง เปโตร คาเร้ตโต บิดาที่น่ารักและภักดี

ลူราศรีปีมั่งกรย้อนมาโผล่	ท่านคาเร้ตโตให้ร้องร้องสรรเสริญ
เนื่องครบวันบรรพชาพาใจเพลิน	จนดำเนินเจริญชีวาทำสลิปปี
ทำสลิปปี ที่พระประทานให้	ได้รับใช้ไถ่ล่องค์พระทรงศรี
ทำสลิปปี ที่เป็นสงฆ์ปลงชีวิ	พร้อมจักพลีชีวิตตนเพื่อคนไทย
ทำสลิปปี ที่ต้องครองตำแหน่ง	ณ ทุกแห่งแฝงจิตพิสมัย
ทำสลิปปี ที่ฝังตั้งฤทัย	พระราชัยไปทอแบบพอบอสโก
ทำสลิปปี ที่ฐานะอธิการ	โรงเรียนบางงานล้นคลสุโข
ทำสลิปปี ที่กิจการงานใหญ่โต	สมมโนใจเฝ้าเป็นขวัญตา
ทำสลิปปี ที่เห็นเป็นเจ้าคณะ	มุ่งมานะประยูรต์ทุกเคหา
ทำสลิปปี ที่ยังฝังใจมา	เป็นบิดาที่น่ารักแลภักดี
ทำสลิปปี ที่เยือนเดือนอีกครั้ง	ถึงความหลังยังอำไพในเกศี
ทำสลิปปี ที่ล้นมนต์ทวี	สมอย่างที่มีฉายาขาละเขียน
ทำสลิปปี ที่สู้มิรู้หน่าย	ต้นจนปลายกายทนจนเกษียณ
ทำสลิปปี ที่เฝ้าเป็นบาทเรียน	สุดจักเพียรเขียนคำร่ำบรรยาย
37 ปี ที่เคยครองถึงสองอาสน์	เป็นสิ่งมราชปราชญ์เปรี๊ยะเรื่องทั้งหลาย
37 ปี ที่สลับสร้างมากมาย	ที่ประกายหมายมั่นปั้นสงฆ์ไทย
18 ปี ที่ผู้ผดธาธาบุรี	ปฐมนิเทศบางนกวทกแรกสมัย
18 ปี ที่แววตากล้ามองไกล	ย้ายที่ใหม่ในทุ่งนามีปลาปู
18 ปี ที่เพียรเปลี่ยนท้องถิ่น	เป็นเมืองฟ้าสง่างามอร่ามหรร
18 ปี ที่ผืนนันทิ์เพื่องฟู	ผลงานอยู่ชูเชิดเทิดพระคุณ
18 ปี ที่อยู่กลางสงฆ์ไทย	จิตอำไพใจบิดาพาเกื้อหนุน
18 ปี ที่เฝ้าแต่แผ่การบุญ	มอบทั้งบุญคุณซึ่งตรงทรวงใน

18 ปี ที่สมบัติพัฒนา
 18 ปี ที่รับประทับใจ
 19 ปี ที่เหลือเมื่อจากจร
 19 ปี ที่ขำนิปฏินาณ
 19 ปี ที่หวังและตั้งใจ
 19 ปี ที่ยิ้มอ้อมปรีดา
 19 ปี ที่ครบจบเกษียณ
 19 ปี ที่ปลูกฝังสังฆมณฑล
 ณ โอกาสวสาสนาพาระทิก
 ต่างตระหนักรักผูกพันต้นฤทัย
 จึงรวมพลังสังฆราชสุราษฎร์ธานี
 น้อมมนัสจัดสมโภชโรจนา
 แต่นี้ไปวัยชราโปรดปรานี
 อิกนานปีที่วอนพระอภิเนศ

ด้วยบุญญาพาสว่างทางไสว
 เหล่าสงฆ์ไทยได้ทำนวัตรนัประวัติการณ์
 สู่บ้านดอนยอนใต้ด้วยใจหาญ
 พระโปรดปรานมาจนเจริญพลินอุรา
 ทำนองค์ใหม่ใครสักคนเผาค้นหา
 นายชุมพาหนะที่ต่อพ่อประพนธ์
 วยจักเปลี่ยนเวียนไปใจไม่สน
 ด้วยจิตล้นมณต์ประจักษ์รักเมืองไทย
 จิตรำลึกนึกถึงบุญคุณไสว
 พรจากใจไหลหลากจากศรัทธา
 กับราชบุรีพี่น้องกันชั้นอาสา
 มอบบิดากราบจรจบครบสุวรรณ
 ให้ฤดีปรีดีเปรมเกษมสันต์
 ต่างของขวัญวันกตัญญูรู้คุณเอย

ฝากน้ำใจ

ฝากน้ำใจไว้ก่อนอักษรจบ	ฝากน้ำอบบพพรมระทมหาย
ฝากน้ำตาลามิตรลิขิตวาย	ฝากน้ำลายหมายพร่ำร่ำว้าจี้
ฝากน้ำมนต์ล้นหลังทั้งชีวิต	ฝากน้ำจิตติดตามยามหน่ายหนี
ฝากน้ำสังข์หลังขึ้นเรือนชีวิ	ฝากน้ำสมีไว้ใช้แต้มทา
ฝากน้ำหอมย้อมยั่วทั่วทุกคน	ฝากน้ำฝนหล่นเปียกเรียกร่มหา
ฝากน้ำเสียงเยี่ยงมิตรชิดอุรา	ฝากน้ำปลาพารสชดชื่นใจ
ฝากน้ำค่าน้ำจิตชีวิตผ่อง	ฝากน้ำคลองล่องผ่านธารน้ำใส
ฝากน้ำยาครากินสิ้นโรคภัย	ฝากน้ำไหลไว่ลางทางราตรี
ฝากน้ำข้าวเข้าค่าน้ำชีพสด	ฝากน้ำกรดรดสาดรดหมองศรี
ฝากน้ำบ่อก่อเกิดเปิดไมตรี	ฝากน้ำดีมีอยู่คู่ชีวัน
ฝากน้ำเนาเฝ้าเยือนเดือนอาลัย	ฝากน้ำใสให้พบสบสุขสันต์
ฝากน้ำสุกทุกขั้วรับประกัน	ฝากน้ำมันกันปลื้มลิ้มปรีดา
ฝากน้ำอุ่นหนุนหันช่วยกันลิ้ม	ฝากน้ำดีมีอดิตจิตโมหา
ฝากน้ำหลายมากล้นปนนานา	ฝากน้ำท่าพารับดับอารมณ์
ฝากน้ำค้างล้างทิ้งสิ่งหมองเศร้า	ฝากน้ำเหล้าเมาที่มีสุขสม
ฝากน้ำล้นพ้นทางต่างชื่นชม	ฝากน้ำตรมจมหายคลายอุรา
ฝากน้ำทิพย์จิบหน้อยคอยโอบเอื้อ	ฝากน้ำเหนือเมื่อเศร้าเฝ้าเรียกหา
ฝากน้ำนมสมจิตผลิตชีวา	ฝากน้ำหน้าพาหวังทั้งหญิงชาย
ฝากน้ำนวลชวนใจไร้ตระหนก	ฝากน้ำตกหกเย็นยิดเส้นสาย
ฝากน้ำผึ้งหิงหาอย่ารู่วาย	ฝากน้ำตายหมายมันที่ฝนปอง
ฝากน้ำพุสุโขไชโยเกิด	ฝากน้ำเกิดเปิดสมัครรักสนอง
ฝากน้ำเต้าเฝ้าจิบรับประคอง	ฝากน้ำนองต้องเป็นไม่เลื่อนลอย

ฝากน้ำซุบซุบซิบรียบองรัก
ฝากน้ำพริกจิกปนหล่นปรอยปรอย
ฝากน้ำมากลากเหลือน้ำเปื้อนจริง
ฝากน้ำซาลาก่อนแสนร้อนใจ

ฝากน้ำหนักหักเศร้าที่เหงาหงอย
ฝากน้ำอ้อยย้อยหยดหมดอาลัย
ฝากน้ำนึ่งยิ่งเพียรเขียนไม่ไหว
ฝากน้ำใหญ่ไหลบ่าขอลาเอย

พระนามสามพระองค์ผู้ทรงศรี

ท่าเดชะ พระนาม สามพระองค์
ผู้ดำรง ทรงเลิศ ประเสริฐศรี
นามพระองค์ ทรงศักดิ์สิทธิ์ ด้วยฤทธิ
มवलโพธิ์ หนีฝ่อ ต่อพระนาม
แม่ปีศาจ อาจหาญ ชาญผยอง
ไฉนร้อง ต้องคร้าม นามทั้งสาม
พระนามล้ำ น่าสุข ทุกโมงยาม
เชิญไผ่ตาม นามพระองค์ ทรงศรีเอย

พระตรีเอกานุภาพ

ยามชีวิตจิตใจไร้พิสุทธิ์
ดั่งเรื่อน้อยลอยคว้างกลางสายชล
อย่าได้ท้อย่อันทนลำบาก
จงก่อดินพินฝันมุ่งหน้าไป
เพราะศรัทธาตราตรึงซึ่งดวงจิต
เพราะความหวังยังอยู่คู่ใจกาย
พลังวิไลในองค์พระทรงศรี
ตรีเอกภาพทราบแนรู้แก่ใจ

เกิดพิรุณจุจฟ้าคร่าจ่าฝน
คลื่นเวียนวนฝนซัดสาดเจียนขาดใจ
ถึงแม้ยากบากบั่นไม่หวั่นไหว
แม้นฤทัยให้เปล่าเปลี่ยนแสนเดียวดาย
เพราะชีวิตจิตนี้มีจุดหมาย
จงสู่ตายหมายพบสบพลังใจ
ทรงปราณชี้อ่แสงแดลงไข
เปี่ยมพระทัยไฝ่รักและภักดี

ไม่ควรท้อต่อชีวิตยามผิดหวัง
ยามเมฆหมอกสอใสรไรราศี
มีพระเจ้าช่วยอวยชัยในชีวิต
พระองค์เด่นเป็นพลังทั้งเมตตา

ดุจฟ้าคลั่งดังสนั่นขวัญลอยหนี
สุขทวีที่พื้นกลับคืนมา
ไม่ควรคิดจิตต่อต่อไปหนา
จงพึ่งพาบารมีทุกทีเอย

ขออนุโมทนา

รำลึกคุณบุญทานที่ผ่านมา
ณ พระแท่นแสนสุขทุกวันเจอ
ขอวอนพระประธานด้านชีวิต
ประสงค์ใดให้หวังดังฤดี
ขอพระเจ้าเฝ้าอยู่คู่เคียงข้าง
ให้ภพนี้มีบุญหนุนอุรา

ภาวนามาให้ใกล้เสมอ
วอนเสนอเพื่อพรำร่ำวจี
ให้สนิทชิดองค์พระทรงศรี
มवलภัยรหินไกลไร้บีทา
ให้หนทางย่างเดินเพลินแสนหา
ให้ภพหน้าผาสุขทุกท่านเทอญ

ขอมอบดวงใจแด่ผู้มีพระคุณ

ขอ ตอบมอบจิตพร้อม
มอบ ฝากจากดวงใจ
ดวง จิตคิดผ่องใส
ใจ สุขปลุกทั่วหน้า
แต่ ท่านผ่านโอบเอื้อ
ผู้ เลิศเป็นฤดี
มี ลากอาบชีวิ
คุณ เเด่นเห็นแจ่มไฉรั

อวยชัย
แจ่มจ้า
เชิญท่าน รับแฮ
ฝากด้วยผลงาน
อารี
มอบให้
อบอุ่น นาฟ่อ
ทั่วแคว้นแดนมณี

สัปดาห์ 1

ฝากลิขิตปิดท้ายปลายอักษร	ฝากวิงวอนก่อนพรากต้องจากหนี
ฝากคณิงถึงกันต้นฤดู	ฝากวจีที่เหลือนี้อะบาย
ฝากน้ำใจไว้เยียนเตือนญาติมิตร	ฝากน้ำจิตมิตรภาพกราบสหาย
ฝากน้ำคำพร่ำพรวดปลอดภัยกาย	ฝากน้ำลายปลายลิ้นเล็กนินทา
ฝากน้ำมือถืองานการกุศล	ฝากน้ำมนต์ล้นเทห้เสนาหา
ฝากน้ำเสียงเยี่ยงมิตรชิดอุรา	ฝากน้ำตาลาจากฝากระทม
ฝากน้ำสังข์หลังล้นกุศลทาน	ฝากน้ำตาลหวานใจให้สุขสม
ฝากน้ำหอมย้อมชื่นรื่นภิรมย์	ฝากน้ำสัมผัสหวังดั่งอุทัย
ฝากน้ำเหวี่ยงเมื่อหยดหมดทุกขยาก	ฝากน้ำหมากปากแดงแสงสีไส
ฝากน้ำหน้าครารับดับอาลัย	ฝากน้ำไหลไว่ลางทางราศี
ฝากน้ำฝนหล่นมาพฤชาสด	ฝากน้ำกรดรรดราดสาดหมองศรี
ฝากน้ำบ่อก่อรักสามัคคี	ฝากน้ำสืมแต่แก้แค้นควิตา
ฝากน้ำอุ้นหนุนห็นช่วยกันลิ้ม	ฝากน้ำดื่มลิ้มอดีตจิตโมหา
ฝากน้ำหลากมากล้นปนนานา	ฝากน้ำปลาพารสดชื่นใจ
ฝากน้ำนวมกลมกล่อมถนอมรัก	ฝากน้ำหนักพักคิดวินิจฉัย
ฝากน้ำเนาเฝ้าเยียนเตือนอาลัย	ฝากน้ำใสให้เห็นเย็นอุรา
ฝากน้ำข้าวเข้าค่าน้ำชีพผ่อง	ฝากน้ำคลองมองตามยามเรียกหา
ฝากน้ำนวลชวนพิศจิตโสภา	ฝากน้ำท่าครารับดับอารมณ
ฝากน้ำค้างล้างทิ้งสิ่งหมองเศร้า	ฝากน้ำเหล้าเมามายคลายชื่นชม
ฝากน้ำทิพย์จิบหน้อยค่อยชื่นชม	ฝากน้ำตรมจงดั่งสิ่งมายา
ฝากน้ำสุกทุกขร้อนผ่อนระอุ	ฝากน้ำพยุแห่แก้ปัญหา
ฝากน้ำเหลือองเรื่องยุ่งมุ่นเมตตา	ฝากน้ำยาครากินล้นโรคภัย

ส่งท้าย 2

ฝากลิขิตปิดกลอนอักษรสาร	ฝากผลงานด้านแพรวกระแสนเสียง
ฝากความหวังดั่งจิตคิดเรียบเรียง	ฝากสำเนียงเสียงก้องของสงฆ์ไทย
ฝากแสงธรรมนำทางสร้างสมร	ฝากบุญชรสอนชีที่สงฆ์
ฝากความดีที่พบสพบหาย	ฝากอภัยไว้พร้อมน้อมวันทา
ฝากผู้ทำอลาอาวรณ์จิต	ฝากญาติมิตรคิดถึงคณิงหา
ฝากรักยืมอ้อมเอมเปรมปรีดา	ฝากเมตตาคราครบจบวจิ
ฝากเป็นทานอ่านเล่นทุกเย็นเช้า	ฝากแก้เหงาเอาใจให้สุข
ฝากคณิงตรึงติดชิดติด	ฝากความดีมีอยู่เป็นคู่ใจ
ฝากขอบคุณอุ่นใจให้ทุกคน	ฝากกมลล้นล้นนำสวดใส่
ฝากระทมขมขึ้นต้นคันใจ	ฝากอาลัยในคราต้องลากัน
ฝากแถลงแจ้งคำไวรัลลิก	ฝากระทิกนิกปองต่างของขวัญ
ฝากความเพียรเขียนเล่นเป็นภินันท์	ฝากประกันครันลาสุดอาวรณ์
ฝากราศีมีอยู่คู่เคียงท่าน	ฝากรำคาญอ่านเห็นเป็นนุสรณ์
ฝากผิดพลาดขาดตกพรอมนัยกร	ฝากวิงวอนก่อนจะสวัสดี
ฝากทุกคนล้นพรพรรณสวรรค์	ฝากสุขสันต์บ้านปลายอย่าหน่ายหนี
ฝากมากมายหลายอย่างต่าง ๆ มี	ฝากจบที่ที่เหลือน่าเบื่อเอย

บทส่งท้าย

จบเพียร เขียนแค่นี้	เป็นไฉน
ไม่ครบ จบลงไป	อย่างนั้น
บริบูรณ์ อุ่นฤทัย	ลำบาก จริงแฮ
คืนัก จักเปื้อนชั้น	จึงต้อง ลาโรง
โคลงกลอน อ่อนฝีกซ้อม	อำลา
หวังจิต คิดเมตตา	ทั่วหน้า
พลาดผิด คิดเป็นยา	โอสถ เกิดแฮ
ขอพระ ณ ฟากฟ้า	ปกป้อง ครองใจ
ให้ท่าน ผ่านสุขพร้อม	พระพร
กินอยู่ ครอบคร	แนแท้
นั่งยิ้ม อิ่มขจร	นอนสุข
ลิขิต ปิดม่านแล้ว	ส่งท้าย บ้ายบาย

งามพระองค์ ทรงเรีงกกอัน งามางอ้อ
เมืองสวรรค์ นั้นไร่ ไม่สูญนาง
เทพระสน พนอ้ง ทั้งเือกาง
สุธนาง คลางโคก อากเือกเอง

สนับสนุนการพิมพ์โดย
บริษัท ธรรมรักษ์การพิมพ์ จำกัด